Atatürk devreye giriyor

Atatürk, haritaları inceledi. Daha sonraki yıllarda kayıp kıta Mu'nun (Bkz. sayfa 22) sırrı ile nasıl ilgilenecekse, bu esrarengiz haritaların da üzerine gitti. Daha sonra onun direktifi ve yönlendirmesi ile bu haritalar çoğaltılarak yayınlandı.

Olayın yakın tanıklarından **Prof. Afet İnan,** bu konuda şunları söylüyor:

"Ben haritaları ilk defa Çankaya'da Atatürk'le beraber gördüm. Ceylan derisine büyük bir dikkatle çizilmişlerdi. Üzerlerinde yazılar ve renkli resimler vardı...

1935 yılında, Tarih Kurumu, haritalardan birini tanıtıcı bir broşürle birlikte bastı. Genova Üniversitesi'ndeyken ilk Amerika haritalarını incelemiştim. Genova Coğrafya Kurumu'na Piri Reis'in haritasının bir kopyasını verdim. Olay çok ilgi çekti. 1937 yılında çeşitli ülkelerin gazetelerinde yayınlandı. Fakat, o gün bugündür, bu haritanın esrarı çözülememiştir..."

Piri Reis kimdir?

Piri Reis, en ünlü Türk denizcilerinden biridir. Konya'nın Karaman kazasında dünyaya geldi. Yine ünlü bir Türk denizcisi **Kemal Reis**'in yeğeniydi.

1526'da **Kanuni**'nin emriyle bir atlas hazırladı. Ardından da ünlü eseri **Kitabı Bahriye**'yi yazdı. Bu kitapta, Osmanlıların gemicilik, denizcilik ve coğrafya alanındaki üstünlüklerini anlattı. Onun denizciliği iyi bildiğini bu eserden anlıyoruz.

Fakat, bilgisi ne kadar çok olursa olsun, sırf kendi bilgisine dayanarak, böyle haritalar çizmesine imkân yoktur. İşin içinde mutlaka başka bir iş olması gerekiyor...

İlk haritası

Piri Reis'in haritaları aslında birden fazla. Biz, daha çok onun 1513 yılında yaptığı ilk harita üzerinde duruyoruz.

Bu haritada Orta Amerika'yı, Güney Amerika'yı, Afrika kıyılarını ve Avrupa kıyılarının bazı yerlerini görüyoruz. Ortada Atlas Okyanusu var.

Hayvan resimleri

Haritanın kuzeyinde ve güneyinde 32'şer uçlu birer rüzgârgülü var. 95'e 65 cm büyüklüğünde. Ayrıca haritanın üzerinde renkli resimler görülüyor.

Örneğin, Afrika'ya fil ve ayrıca devekuşu resimleri çizilmiş. Güney Amerika'da ise, lama ve puma resimleri var. Acaba Piri Reis, oralarda bu hayvan türlerinin yaşadığını nereden biliyordu?..

İkinci harita

İkinci haritadaysa, Atlas Okyanusu'nun kuzeyi, Kuzey ve Orta Amerika'nın kıyıları görülüyor. Ayrıca, dört adet rüzgârgülü var.

Mil ölçüleri verilmiş, bu ölçüler elliyle on mil arasında değişiyor. Kuzeyde Grönland görülüyor. Bundan başka Terre Neuve kıyıları ve aynen bugünkü gibi görülen Florida yarımadası var.

Honduras, Yukatan yarımadaları, Bahama ve Antil takımadaları, Küba ve Haiti adaları, yerinde ve doğru olarak çizilmişler. Ölçüler doğru, yerler doğru, şekiller doğru, 11 derecelik bir pusula kaymasından başka her şey doğru. Doğruların bu kadar çok olması, insanın şüphesini biraz daha artırıyor.

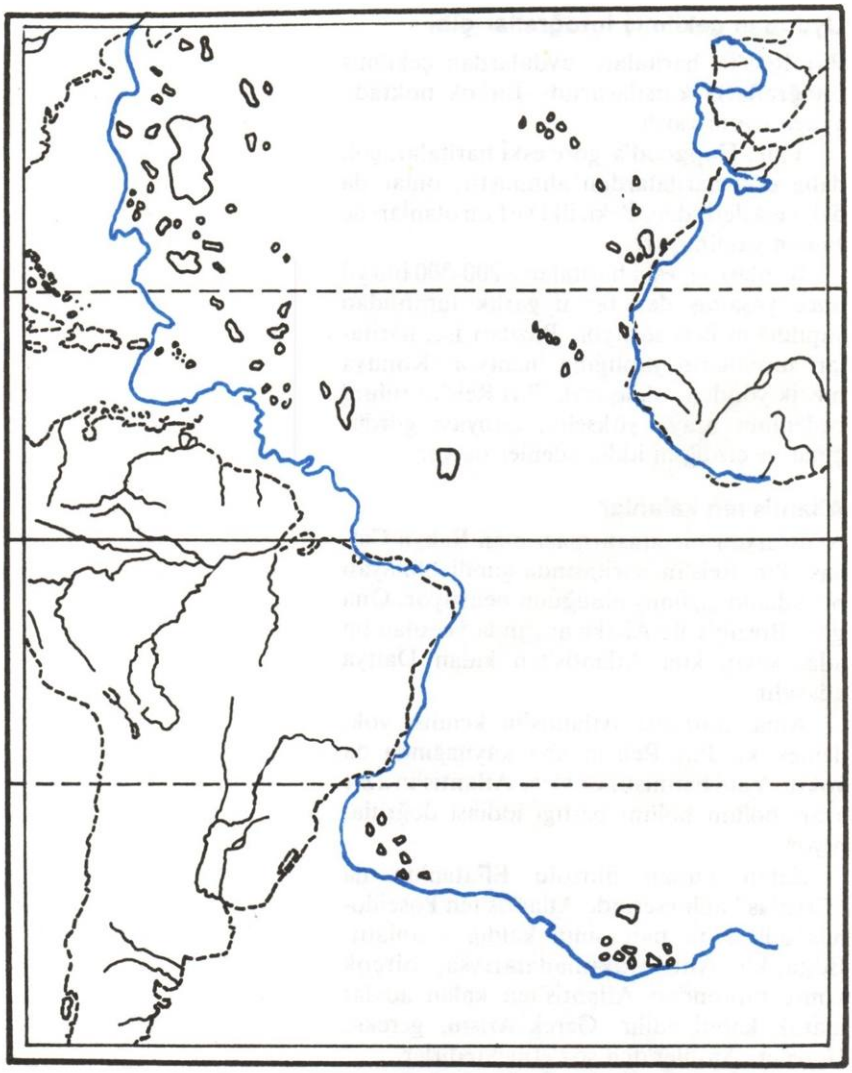

Mavi çizgi Piri Reis'in haritalarından birinde kıtaların sahillerini gösteriyor. Kesik siyah çizgiler de günümüz modern haritalarındaki çizgiyi gösteriyor. Afrika ve Güney Amerika'daki benzerlik çok şaşırtıcı bulunuyor (üstte).

Piri Reis'in ele geçen haritalarının en çok tanınan parçası. Sol üstte, Antiller, altta Güney Amerika'dan bir bölüm, sağda Afrika'nın batısı ve İberik yarımadası görünüyor (üstte solda).

Piri Reis'in haritalarında geçen ünlü "Rüzgârgülü" motifi (altta solda).

Amerikalı uzmanlar araştırıyor

Piri Reis haritalarına ilk ilgiyi **Mallery** ve **Walters** adlarında Amerikalı iki harita uzmanı gösterdiler. 3 yıllık bir çalışmadan sonra, bir rapor yazdılar.

Bu rapordan yola çıkan **Danny Linehan** adlı Amerikan Deniz Kuvvetleri Haritacılık Uzmanı, özellikle Kanada'da çizilmiş bir göl ve dağ detaylarının tamamen gerçek olduğunu belirtti. Aynı konuda 1956'da Georgetown Üniversitesi bir oturum düzenledi.

Ünlü Jeofizikçi ve Öğretim Üyesi **Prof. C. H. Hapgood** ve Matematikçi **R. W. Strachan** da haritayla ilgilendiler. Hapgood, haritaların çok eski ve yaşı saptanamayan haritalardan kopya edildiğini ileri sürdü.

Uydudan çekilmiş fotoğraflar gibi

Piri Reis'in haritaları, uydulardan çekilmiş fotoğraflarla karşılaştırıldı. Birçok noktada aynen uyum vardı.

Yine, Hapgood'a göre eski haritalar, çok daha eski haritalardan alınmıştır, onlar da daha eskilerinden. Peki, ilki ve tam olanları ne zaman yapılmıştır?..

Bazıları, en eski haritaların 200-300 bin yıl önce yaşamış dev bir uygarlık tarafından yapıldığını ileri sürüyor. Bazıları ise, haritaları uzaylıların yaptığına inanıyor. Konuya mistik yönden yaklaşarak, Piri Reis'in ruhsal bedeninin uzaya yükselip, dünyayı gördüğünü ve çizdiğini iddia edenler de var...

Atlantis'ten kalanlar

Avusturyalı bir araştırmacı olan **Robyn Collins,** Piri Reis'in haritasında şimdi olmayan bir adanın çizilmiş olduğunu belirtiyor. Ona göre Brezilya ile Afrika arasında yer alan bu ada, kayıp kıta Atlantis'ten kalan Daitya adasıdır.

Ama, haritada Atlantis'in kendisi yok; demek ki, Piri Reis'in ana kaynağında da yoktu. Yani batmıştı. Böylece Atlantis'in azar azar, bölüm bölüm battığı iddiası doğrulanıyor.

Zaten Yunan filozofu **Eflatun**'un da **"Cristias"** adlı eserinde Atlantis'ten Poseidonus adlı kara parçasının kaldığını anlatır. Bugünkü Antil takımadalarıysa, birçok kimse tarafından Atlantis'ten kalan adalar olarak kabul edilir. Gerek **Aristo,** gerekse **Heredot,** Antiller'den söz etmektedirler.

Çok sayıda tarihçiye göre **Kristof Kolomb,** eline geçen antik kitaplardan, batıda yer alan çok zengin bir kıtanın varlığını öğrendi. Yani bilmediği Amerika'yı değil, efsanevi Atlantis'i aradı. Kolomb, adamlarına *"Sürekli batıya"* diyordu; çünkü, tüm antik kaynaklar Atlantis'i batıda gösteriyordu.

Piri Reis ya bir gökbilimci, ya da falcı...

Ünlü Fransız Yazar **Jacques Bergier, "Dünya'nın Sırları"** adlı kitabında, Piri Reis haritalarının apayrı bir yönünü işaret ediyor.

Haritada Antartika'nın olduğu yerde, şimdi Queen Maud Land denen bölgeye Reis, bir yılan resmi çizmiş. Yılanın orada işi ne? Kutupta yılan yaşar mı? Hayır. Bergier'e göre yılanın anlamı başkadır.

Çünkü, dünyada sadece bu bölgeden, 70. ve 72. enlemlerden Yılan takımyıldızları görülebilir. Aynı tür bir resim, tam Brezilya'nın ortasında da var. Bir boğaya benziyor. Oradan da Argo takımyıldızı görülür.

Akla hemen ünlü Nazca (Bkz. sayfa 66) düzlüğündeki hayvan resimleri geliyor. Onlar da Güney Amerika'da. Peki, diğer hayvan resimleri de mi, acaba bu anlamda? Güney Amerika bölümünde ayrıca geyik, maymun ve insan benzeri bir yaratık var. Bir de kuzey kutbu yakınında, üstünde insanımsı birilerinin oturduğu dev bir balık resmi var ki, bu daha da garip...

Mitolojiye göre

Karşımıza bir de mitoloji çıkıyor. Çünkü mitolojide **Nereid** isimli deniz perileri, yunus balıkları üzerinde otururlar ve deniz dalgalarını sembolize ederler.

Çağrışımlar bitmedi. Eflatun, Atlantis'i anlatan kitabında, Atlantis krallarının sarayının içindeki dev tapınakta, üzerinde Nereidlerin bulunduğu 100 yunus balığından söz eder.

Gökbilim dedik, falcılık dedik, mitolojiye, Eflatun'a geçtik ama, acaba Piri Reis ne diyor? Kitabı Bahriye'nin **Bahri Azam** (Okyanus) ve **Kozmoğrafya** bölümünden birkaç satır:

"Bu kadar ilimler vardır bilinir. Güç de olsalar, çeşit çeşit sözler söylenir. Kimi hikmetten açar, kimi yıldızlar ilminden..."

Halin Anlatımı bölümünden:

"Bir sır vardır o ilimde bilmek kâr. Çünkü güneş tam on iki burç eder. Girer su burcuna yağmur olur. Eğer ay toprak burcuna girerse, o gün. İyi geçer, istersen yap düğün. Ay girerse bir ateş burcuna. Hava bulutsuz güzeldir, sakın korkma."

Gerçeği arıyorlar

Piri Reis'in sözleri belki biraz kapalı. Fakat, haritalar çok açık.

Bütün dünyada çok sayıda harita uzmanı Piri Reis haritalarının gerçeğini arayıp duruyor...

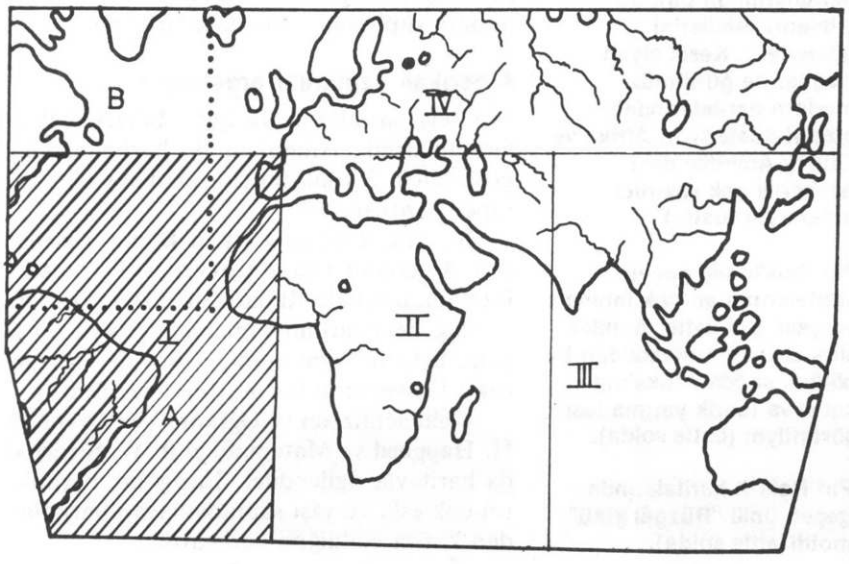

Piri Reis'in dünya haritasının tamamı. Taramalı bölgeler halen elde bulunan harita parçalarını gösteriyor. Diğer bölümler henüz bulunamadı.

Piri Reis haritalarının ana kaynağı. Sayfa: 250'de.

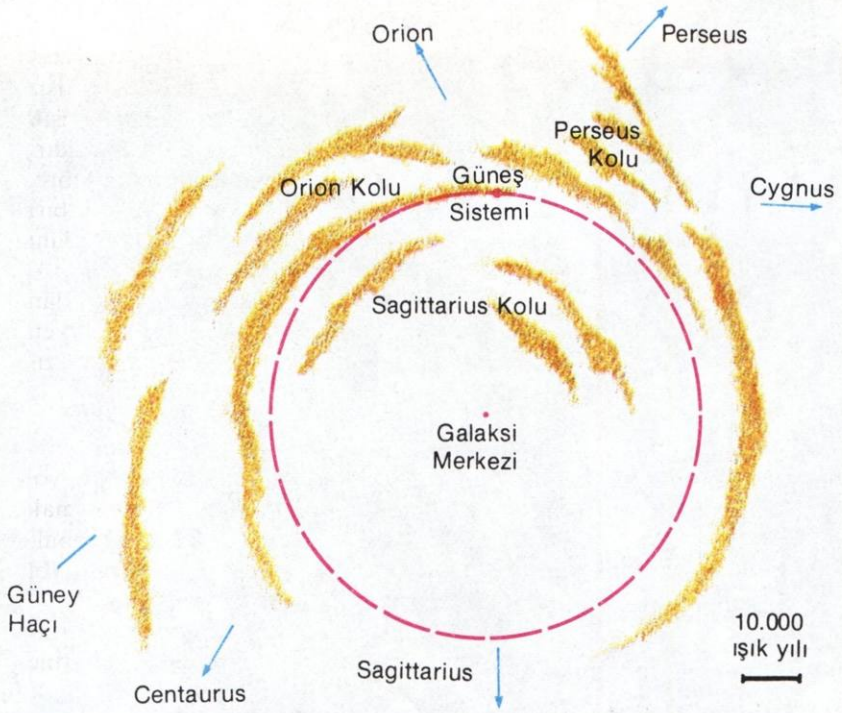

BUGÜN, SÜPER HIZ kaynağı nükleer yakıtlı motorlarla, en yakın yıldıza (Alfa Centauri) 80 yılda varılıyor. Sınırlı ömür çizgimiz içinde çok uzun bir süre... Işık hızına yakın bir hızla yol aldığımızı düşünürsek, bu süre 4,5 yıla iniyor.

Fakat daha uzak yıldızlara ışık hızıyla bile gitmeye kalksak yüz bin hatta milyonlarca yılı, yolculuk uğruna gözden çıkarmamız gerekiyor.

Bilinen fizik kuralları içinde zaman ve ışık hızını yenmemiz olanaksız gibi. O halde yıldızlara yolculuk hayal ürünü olarak mı kalacak?..

Bu noktada yine kara delik karşımıza çıkıyor. 125. sayfada ele aldığımız gibi, kara deliğe girip diğer bir evrene ya da uzayın bir başka yerine çıkmak teorik olarak mümkün. Fakat uygulama neler getirir, bu bilinmiyor.

Böyle bir yolculuğa kalkıştık diyelim. En yakın kara delik Cygnus X-1, 6 bin ışık yılı uzakta Cygnus bölgesindedir. Bunun, bizim aradığımız tipte, yolculuğa elverişli bir kara delik olduğunu varsaysak bile bu uzaklığı nasıl aşacağız? Işık hızıyla bile gitsek zaman sorunu yine karşımızda...

Bu durumda bize yardımcı olacak kara delik modelini teorik olarak bildiğimize göre, bunu dünyamıza yakın bir yerde meydana getiremez miyiz? Yani galaksimiz içinde yakın bir bölgede bir kara delik yaratılır mı? Bu soruya uzay tasarımcılarının verdiği cevap olumludur. Şimdi bu teoriyi gerçekleştirmenin yollarını arayalım.

Gerekli enerjiyi nereden bulacağız?

17. yüzyıldan bu yana bilim, doğadaki çeşitli enerjileri büyütüyor, besliyor ve uygarlığın hizmetine sunuyor. Acaba uzayda bir kara delik oluşturmak için gereken enerjiyi doğada bulabilir miyiz? Çünkü eldeki imkânlarla bu karmaşık yapı için gerekli enerjiyi üretmemiz mümkün değil...

Uzayın tozu

Güneş'in merkez olduğu, bir ışık yılı çaplı küre içinde kalan bölge, "Orion Kolu" diye anılır. Bu bölge, kozmik bir toz kuşağıdır. Dünya'nın, yörüngesinde dolanırken, şimdiye kadar bu tozun milyonlarca tonunu süpürdüğü biliniyor.

Bu toz kuşağının büyük bir bölümünün nikel ve demirden oluştuğu da biliniyor. Güneş'imiz de 4.6 milyar yıl önce bu maddeden meydana geldi. Yapay kara deliği oluşturmak için bu madde çok uygundur. Çünkü, toz belirli şartlar altında, bir manyetik alanın etkisiyle geniş bir alana yayılabilir. Sorun, tozun içindeki parçacıkların manyetik alandan etkilenecek bir şekle nasıl sokulacağıdır.

Plazmik madde

Bunun da bir çözümü var. Orion Kolu'nda yıldızlararası hidrojen oldukça yoğundur. Bu yoğun hidrojen bulutunu plazma olana kadar ısıtabilirsek, manyetik alana duyarlı duruma gelir.

22.000° C gibi belirli bir yüksek sıcaklık altında ısıtılan her madde atomu, çekirdeklerini kuşatan elektronlarını serbest bırakır. Böylece, maddenin bilinen üç hali olan katı, sıvı ve gazdan sonra dördüncü bir hal, "plazmik madde" ortaya çıkar.

Lazer ışınlarıyla

Bu yıldızlararası hidrojeni nasıl ısıtırız? Cevap oldukça kolay, Hidrojenin yoğun olduğu bölgeye çok güçlü lazer ışınları göndererek. Böylece hidrojenin ısısı giderek artacak ve sonunda iyonize olacaktır. Bu durumda elektronlar atomlara bağlı olmaktan kurtularak plazma yapısını oluştururlar.

Orion Kolu bölgesinde bol miktarda demir, nikel ve diğer hammadde bulunmakta. Bunlar yapay bir kara deliği oluşturmak için kullanılabilir (üstte).

Küçük gezegenler "kozmik buldozerler" olarak kullanılmaya en uygun cisimler olabilir. İçi oyulan bir küçük gezegene takılan yüksek güçte bir Bussard jeti geniş bir manyetik alan boyunca madde toplayacak duruma gelebilir (altta).

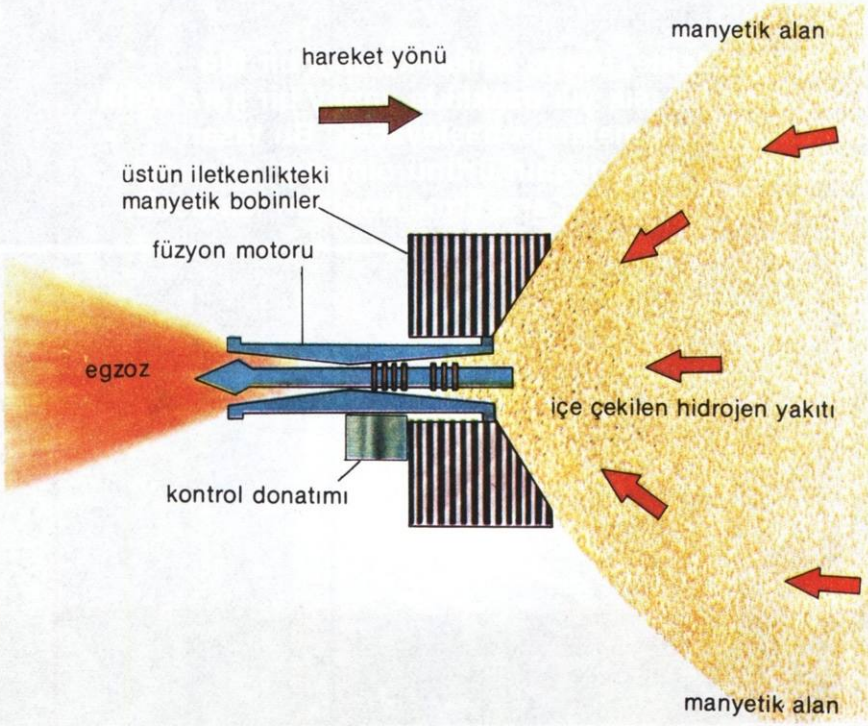

Kara delikten uzay yolculuğuna...

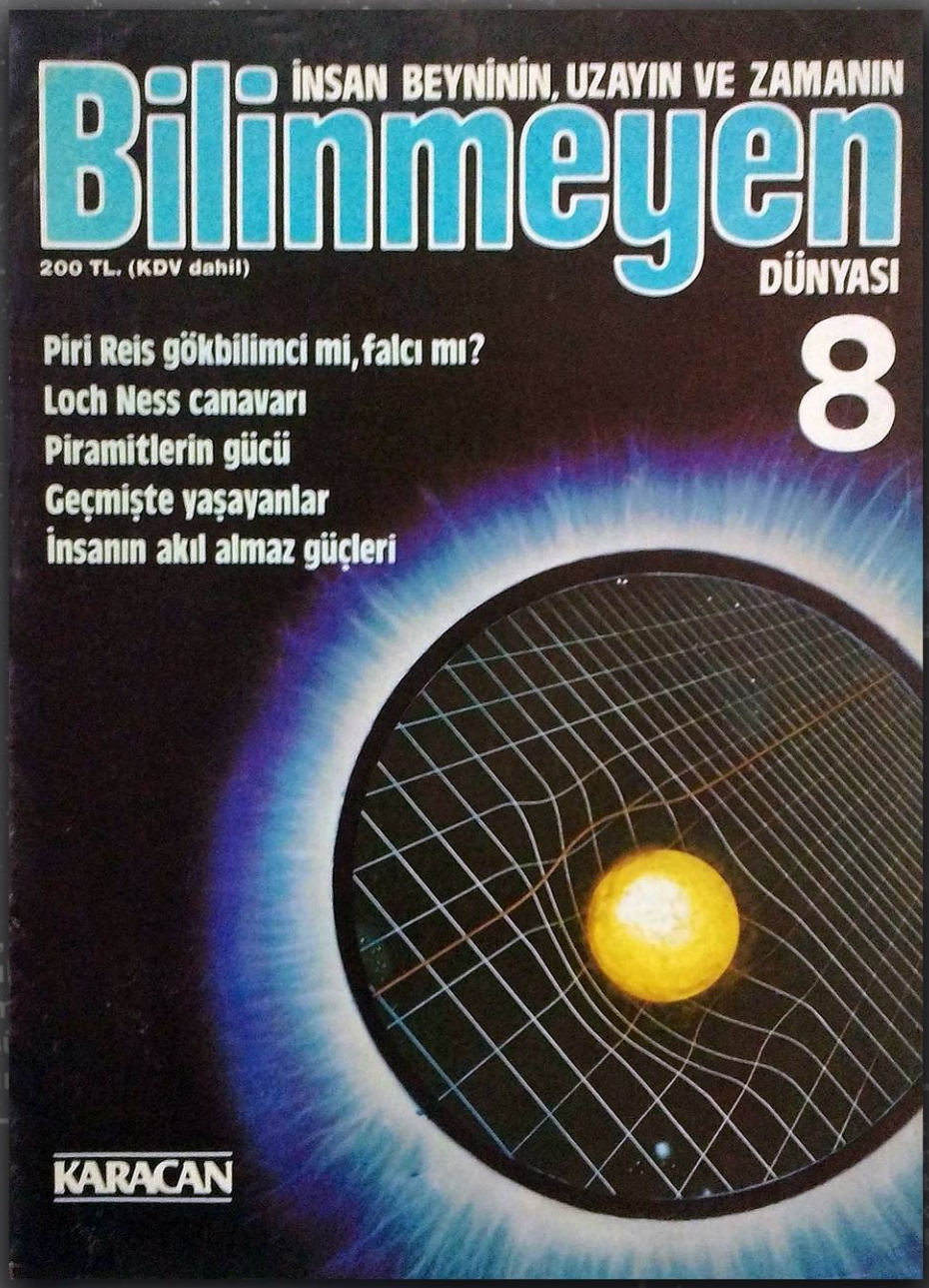

Yakın gelecekte,
Güneş'ten bir ışı
oluşturma çalışm
fantastik bir düş
uzay tasarımcıla

...larla Samanyolu'nun
...nak olanaksız.
...bir uzaygemisinin
...kta yapay bir kara
...belki galaksi baştan

Toz bulutlarının engellemesine rağmen, galaksimizin Coma Berenices gibi sarmal yapıda olduğu gözlemlerden anlaşılıyor.

Bilinen en yakın kara delik Cyg X-1, 6000 ışık yılı ötededir. Ancak, Güneş'ten bir ışık yılı uzaklıkta yapay bir kara delik yapılması tasarlanabilir.

Kepçe kullanarak

Büyük bir uzay filosu Orion Kolu bölgesine yol alsın. Görevleri manyetik bir kepçe gibi önlerine kattıkları demir, nikel ve hidrojen plazmasıyla diğer iyonize maddeleri sürükleyip yığmak olsun.

Bu iyonizasyon için, her bir uzay kepçesi önündeki yıldızlararası tozu, güçlü lazer ışınlarıyla bombardıman etsin. Böyle bir filonun gerçekleşeceği düşünülemez mi?..

Uzaydaki manyetik alanları kullanarak, yıldızlararası dev buldozerlerle madde toplama işi oldukça güç. Fakat, günümüzde, kapalı bir kapta oluşturulan füzyon tepkimesi (hafif atom çekirdeklerinin birleşerek daha ağır bir çekirdek oluşturması) gibi yeni bir yöntem geliştiriliyor. Aslında, bizim uzay kepçeleri buna göre daha ilkel.

Uzayda manyetik kepçe kullanma düşüncesi, yıldızlararası yolculuğun mümkün olduğunu savunanlarca da ortaya atılmış eski bir yöntemdir.

Şekilde görüldüğü gibi, küçük gezegenler dünyadan kolaylıkla varılabilecek bir uzaklıktadırlar. Bugün için uzay sondaları küçük gezegenlerin çok ötesinde bulunan Satürn'e bile ulaşmıştır.

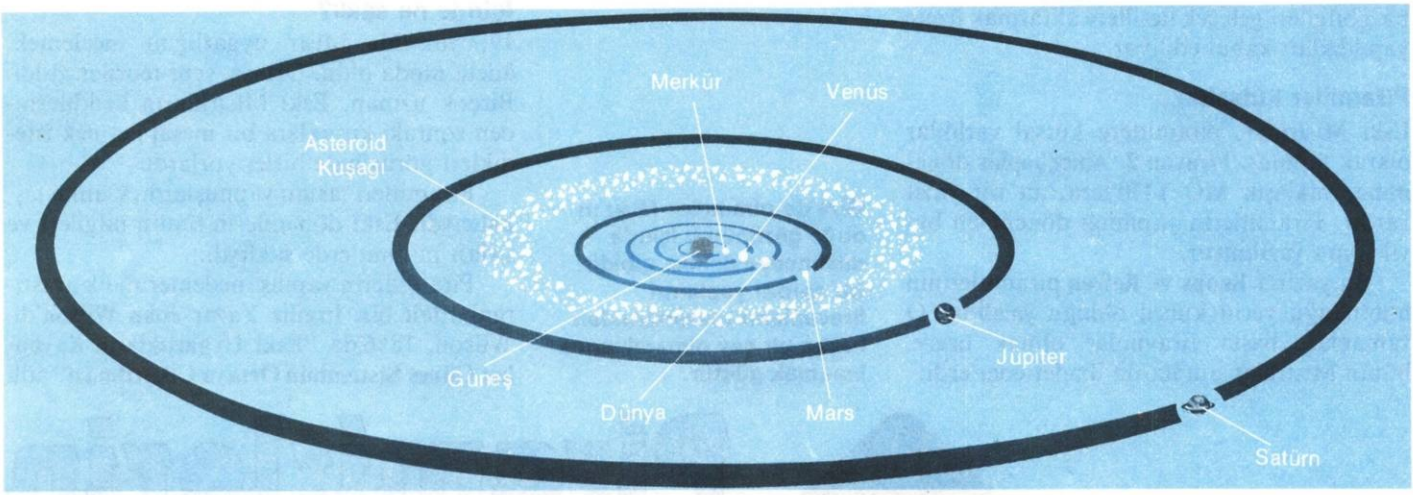

Uzay jeti devreye giriyor

Uzay teknolojisinde bilinen en etkili itici güç kaynağı bile, hiçbir uzaygemisini ışık hızına ulaştıramaz. Çünkü, geminin ağırlığından milyonlarca kat daha fazla yakıtın taşınması gerekir. 1960'ta **Robert Bussard** bu soruna bir çözüm getirmeye çalıştı.

Önerdiği sistem, onun adıyla yani **"Bussard Jeti"** diye anılır. Bu aygıt eğer yapılırsa, aynı jetlerdeki hava püskürten uçak motoru ilkesine benzer bir yöntemle çalışacak.

Dev manyetik alan

Bussard'ın tepkili jeti, yıldızlararası bir uzaygemisinde kullanılacağı için önünde dev bir manyetik alan bulunacak. Binlerce kilometre çaplı olan bu manyetik alan içine giren iyonize hidrojen parçacıkları, toplanıp çekilerek sürekli yakıt sağlayacaklar.

Toplanan hidrojen, yakıt tanklarına dolacak ve bir füzyon motoru ile uzaygemisini harekete geçirecek. Uzay tasarımcıları, bu jet modelindeki temel yöntemi kullanarak güneşten bir ışık yılı uzaklık ve on kat büyüklükte bir kara deliğin kurulabileceğini öne sürüyorlar.

Işık hızını aşamayacak

Fakat, Bussard'ın tepkili jet sistemi bir uzay gemisi için kullanıldığında kesinlikle etkisiz olurdu. Çünkü, bir gemiyi bu yöntemle ışık hızına yakın bir hıza ulaştırmak imkânsızdır. Nedeni çok açık. Uzay mühendislerine göre, yıldızlararası maddenin ancak yüzde biri yakıt olarak kullanıma uygun. Geri kalanı ise, aracın önüne yığılıp kalacak.

Bu yüzden, araç yakıt için bir yandan plazma toplarken öte yandan önünde biriken plazmayı aşmaya çalışacak. Bu nedenle hızının artması gittikçe güçleşecek.

Kara delik için yeterli hız

Işık hızının düşük bir yüzdesi kadar hızla yol alan gemiler yapay bir kara delik oluşturmak için çok uygundur. Gerekli maddeyi bir buldozer gibi toplayıp önlerine katarak yol alabilirler.

Artık geriye, kullanımla ilgili teknik birtakım sorunlar kalıyor. Ne tür uzaygemilerine gerek var? Bunlar nerede yapılabilir? Bu gemiler ne kadar maddeyi en kısa sürede sürükleyebilirler?..

Hammadde nerede bulunacak?

Jüpiter ile Mars gezegenleri arasında irili ufaklı bir sürü gezegen parçacıklarından oluşan büyük bir halka vardır. Yaklaşık 50 bin tane olan bu kaya parçacıklarına "Küçük Gezegenler" (Asteroid Kuşağı) adı verilir.

En büyüğü olan Ceres'in çapı 690 kilometredir. Diğerleri ise daha küçüktür. Orta büyüklükteki küçük gezegenlerin bir bölümü manyetik tepkimeli jet gibi kullanılabilir.

Küçük gezegenler uzay mühendisliği çalışmalarında sık sık hammadde kaynağı olarak gösterildi. Gezegenlerden çok daha küçük kütleli olduklarından onları yakalayıp yararlanmak oldukça kolay.

Belki de bu bir gün başarılacak. Küçük gezegenler kullanılacak. Uzayda bir kara delik açılacak. Gezegenlerarası yolculuk gerçekleşecek... İnsanoğlu uzaya açılacak. Çünkü bunu gerçekten istiyor...

Kara deliğe giden uzay aracı nasıl dönecek. Sayfa 224'te.

LOCH NESS CANAVARI

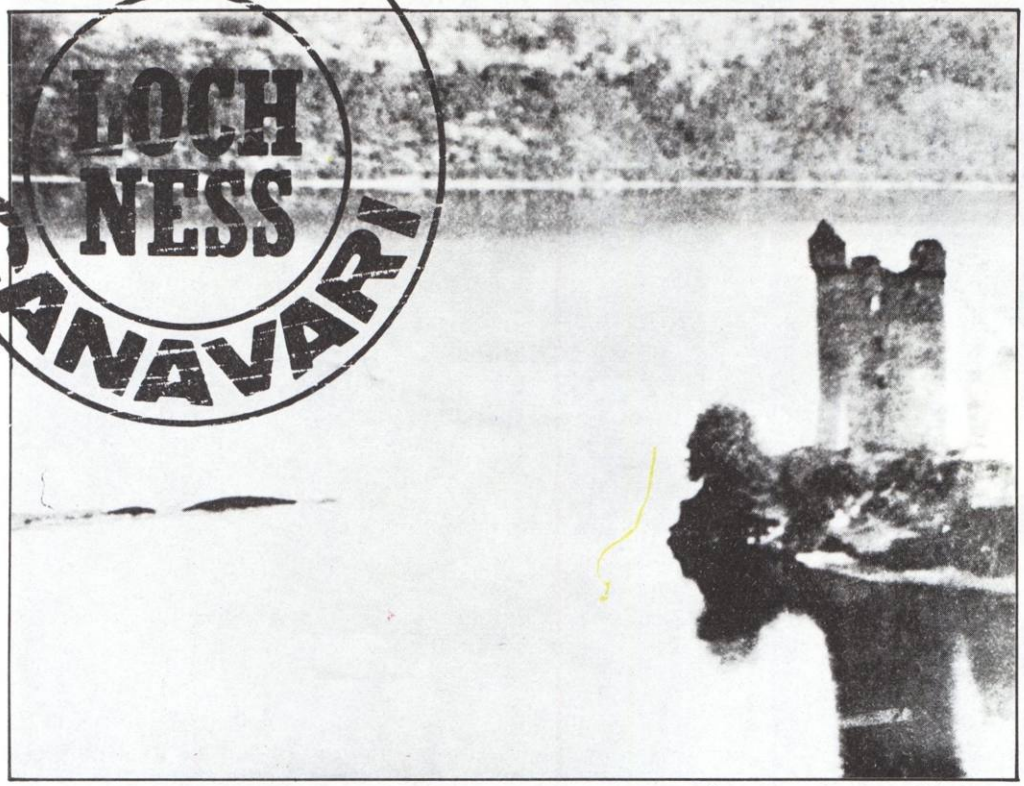

En sağda: "Loch Ness Kuklası". Bu etkileyici fotoğraf, 21 Mayıs 1977'de **Anthony 'Doc' Shiels** tarafından çekildi. Fotoğrafın gerçek olduğuna dair, noter huzurunda yeminli beyanda bulundu. Tanınmış bir fotoğraf uzmanı da, fotoğrafın gerçekliğini onayladı.

Üstte : 29 Temmuz 1955'te **P. A. Mc. Nab** tarafından çekilen bu fotoğrafta, canavarın sırtı ile fotoğrafın sağ tarafındaki Urguhart Kalesi'nin kulesi, canavarın büyüklüğü ile bir oranlama yapma imkânı veriyor.

Altta : 23 Nisan 1960'ta **Tim Dinsdale** tarafından çekilen 4 dakikalık film dizisinden alınan bu fotoğraf, belki de yaratığın varlığının en çok bilinen kanıtlarından biri.

Üstte sağda : 22 Ağustos 1977'de Bayan **Gwen Smith** tarafından çekilen 8 milimetrelik filmden bir görüntü. Canavar 3 kez su yüzüne çıkıyor, yakınlardaki bir kayıkta bulunan 2 çocuk tarafından görülüyordu.

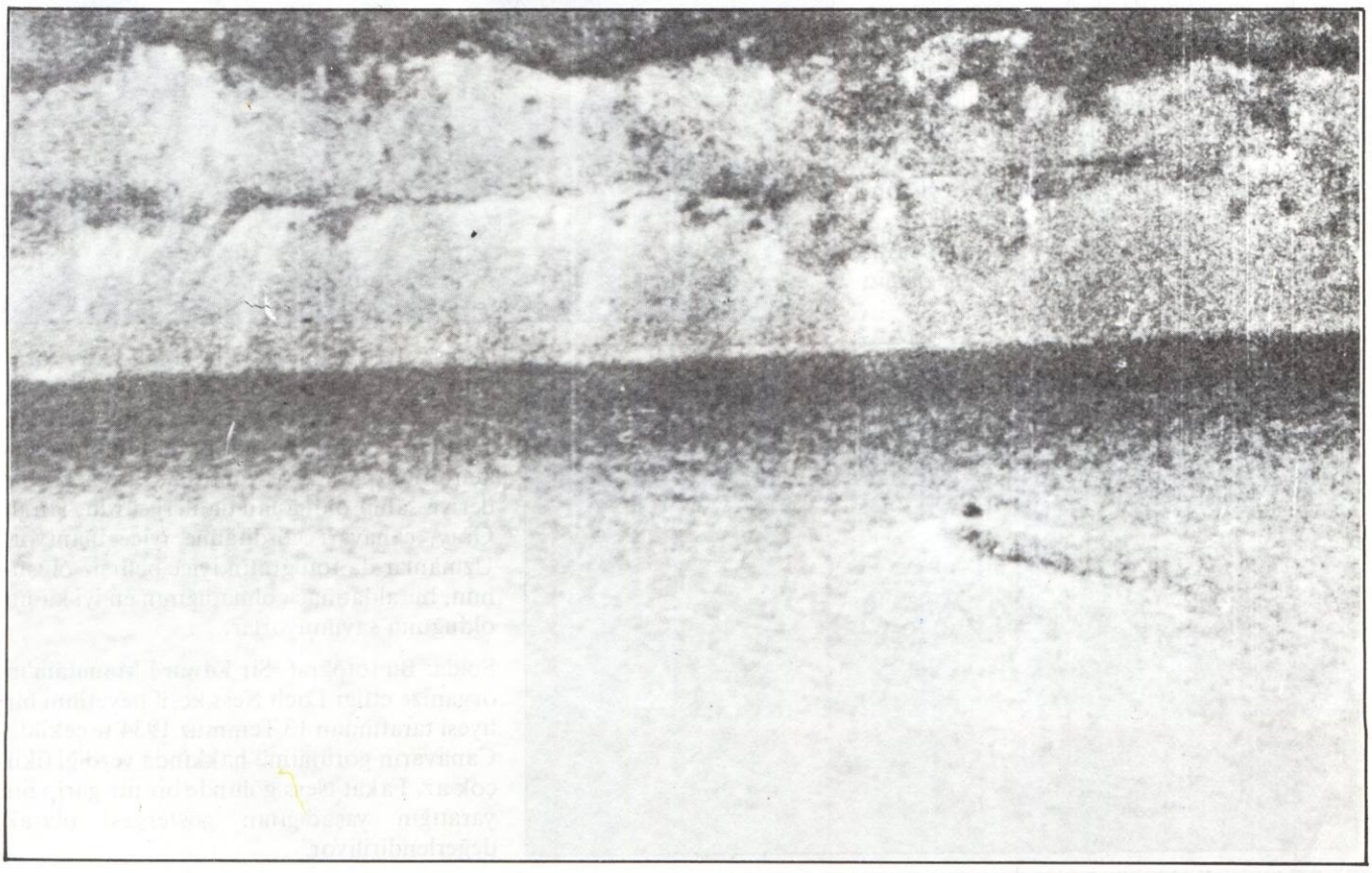

Kara delikten uzay yolculuğuna...

Yakın gelecekte, uzaya açılan kozmik bir filo Güneş'ten bir ışık yılı uzaklıkta yapay bir kara delik oluşturma çalışmalarına başlayacak! Bu tasarı, fantastik bir düşüncenin ürünü olmayıp, günümüz uzay tasarımcılarının araştırma konuları içindedir.

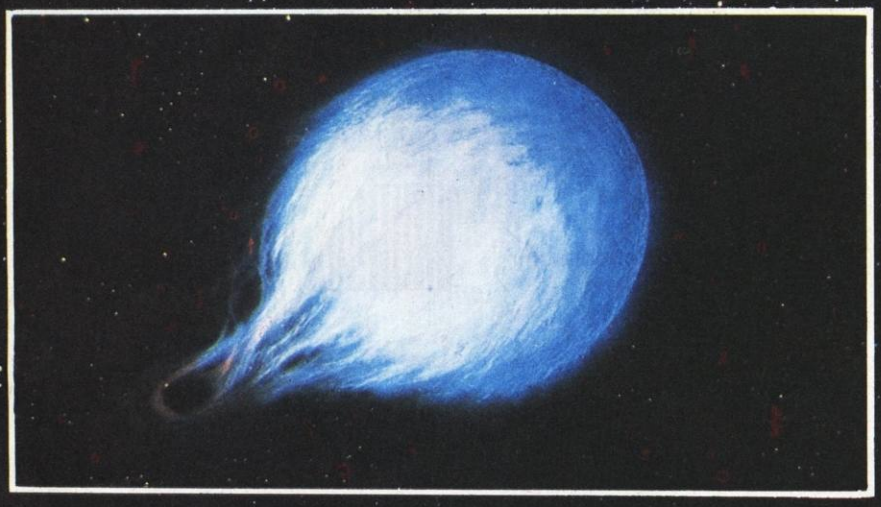

Bilinen türden yolculuklarla Samanyolu'nun uzak bölümlerine ulaşmak olanaksız. Dünya'dan gönderilen bir uzaygemisinin erişebileceği bir uzaklıkta yapay bir kara delik gerçekleşebilirse belki galaksi baştan başa katedilebilir.

Toz bulutlarının engellemesine rağmen, galaksimizin Coma Berenices gibi sarmal yapıda olduğu gözlemlerden anlaşılıyor.

Bilinen en yakın kara delik Cyg X-1, 6000 ışık yılı ötededir. Ancak, Güneş'ten bir ışık yılı uzaklıkta yapay bir kara delik yapılması tasarlanabilir.

Piramitlerin gücü...

Asırlardan beri Mısır piramitleri üzerine yapılmadık araştırma, söylenmedik söz kalmadı. Fakat sonuç ne? Sıfıra sıfır, elde var sıfır. Çünkü, hâlâ piramit büyük, insan küçük. Aşağıdaki yazıda konuya değişik açılardan yaklaşılıyor...

İNSANLARDA KORKU ve saygı uyandıran Büyük Piramit'te gizli bir bildiri mi var? Bazı yazarların ileri sürdükleri gibi, birçok eski bilgiler burada mı saklanmaktadır?

Mısır piramitleri, özellikle de Gize'de Keops'un Büyük Piramit'i, şaşkınlık uyandıran yapıtlardır. Bunlar, büyük emeklerle, belirli amaçlar doğrultusunda yapılmış olmalıdırlar.

Mısır kültüründe firavunlar Tanrı olarak kabul edilirlerdi. Piramitler de Tanrıların mezarları. Fakat bu açıklama hiç kimseyi tatmin etmiyor. Sonuçta *"Her piramit, büyük bir mezardır"* demekle, konu kapanmış olmuyor. Piramitlerin, mezar olmalarının ötesinde, bazı bilgileri gelecek nesillere aktarmak üzere yapıldıkları kabul ediliyor.

Piramitler kutsaldır

Eski Mısırlılar, piramitlere kutsal varlıklar olarak taptılar. **Firavun 2. Amenhophis** dönemine, yaklaşık MÖ 1430'lara, ait bir yazıt vardır. Piramitlerin yapıldığı dönemden bin yıl sonra yazılmıştır.

Bu yazıtta **Keops** ve **Kefren** piramitlerinin bulunduğu yerin kutsal olduğu yazılıdır. O zamanlar, başta firavunlar olmak üzere, bütün Mısırlılar buralarda ibadet ederlerdi.

Gize'de piramitler Mısır'ın doğa görünümü içinde düşünceye dalmış gibidir. Bu anıtsal yapıların firavunların mezarlarından başka bir şey olmadıklarına inanmak güçtür.

Tahıl ambarı

Bazı uzmanlar, piramitlerin yapılış nedeni olarak bir başka iddia ortaya attılar. Zamanın firavunu, rüyasında 7 zayıf sığırın, 7 besili sığırı yediğini görmüştü. **Havari Yusuf,** bu düşü şöyle yorumladı:

"Yakında Kutsal Kitap'ta sözü edilen 7 yıl sürecek bereket dönemi gelecek..."

Buna göre, bolluk döneminde elde edilecek ürün, piramitlerde saklanacaktı. Yani piramitler, birer tahıl ambarı olarak yapılmış olmalıydılar...

Uzaydan gelenler

Yapılış nedenleri konusundaki açıklamaların en sonuncusu, piramitlerin uzaylılarca yapıldığıydı. Uzaydan gelenler, piramitleri gezegenlerarası bir yol gösterme sisteminin işaret kuleleri olarak inşa etmişler ya da ettirmişlerdi. Bazılarına göre, piramitlerin yapılmasına ve cephelerine yön verilmesine yol açan teknoloji de, bu görüşle açıklanacaktı...

İçinde ne saklı?

19. yüzyılda Mısır uygarlığını incelemek, âdeta moda oldu. Ortaya yeni teoriler atıldı. Birçok uzman, Eski Mısırlıların kendilerinden sonraki kuşaklara bir mesaj iletmek istedikleri görüşünde birleşiyorlardı.

Piramitleri taştan yapmışlardı. Çünkü taş, kalıcıydı. Eski dönemlerin bütün bilgileri ve sırları piramitlerde saklıydı...

Piramitlerin yapılış nedenlerini ilk araştıranlardan biri İngiliz Yazar **John Wilson**'dı. Wilson, 1856'da **"Eski Uygarlıkların Kaybolan Güneş Sisteminin Ortaya Çıkarılması"** adlı

Geçmişte yaşayanlar

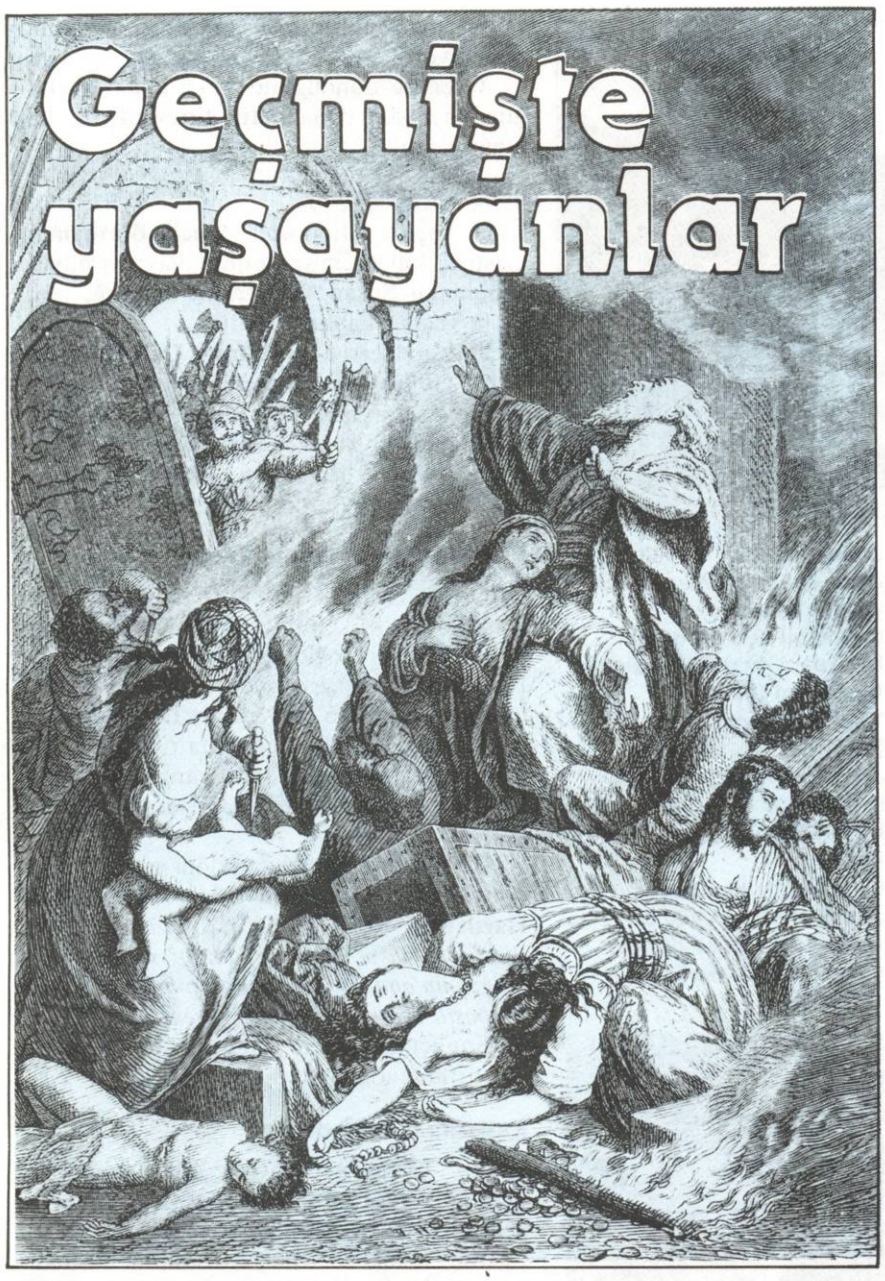

Hıristiyanlar tarafından izlenen York Yahudileri, 1190 katliamında vahşet dolu bir sonla karşılaştılar.

İnsanın dünyaya bir kereden fazla gelip gelmediğini 33. sayfada işlemiştik. Bu yazıda aynı konuda değişik örnekler ve yorumlar sunuyoruz...

YENİDEN DÜNYAYA gelmede rekor, Amerikalı doktor **Blanche Baker**'ın bir hastasına aittir. Dr. Baker, San Franciscoluydu. Aynı kentte yaşayan hastası, İskoç, İngiliz ve Amerikan karışımı bir soydan dünyaya gelmişti.

Bu adam dünyadaki bu hayatından önce, 23'ü erkek, 24'ü kadın olmak üzere toplam 47 hayatı yaşamış olmakla övünürdü. Övünmekte de haklıydı. Çünkü, vermiş olduğu, geçmiş hayatlarına ait bilgilerin çoğu doğru çıkmıştı...

Serbest çağrışım yöntemi

Dr. Baker'a ruhsal bakımdan rahatsız olan birçok hasta gelirdi. Baker, hastalarını iyileştirmek için onları ille de geçmiş yaşamlarına döndürmek amacında değildi.

Hiçbir hastasına geçmiş yaşamına dönmesi için telkin yapmıyordu. İlk kez 1950' lerde kullanılmaya başlanan çok özel bir teknik uyguluyordu.

Önce hastasını hipnoz altına alıyor, sonra onu yaşantısının çeşitli olayları arasında âdeta gezdiriyordu. Hastalar, özellikle yaşadıkları şiddet olayları, ölümler ya da bazı yakınlarıyla olan ilişkilerinde çok etkileniyorlardı...

Böylelikle, bir olaydan başka bir olaya geçiyorlar, çoğu durumda da kendilerini birden geçmiş yaşamlarında buluyorlardı. Bu yöntemin adı "serbest çağrışım yöntemi"ydi.

Geçmiş yaşamların acı olayları

İnsan bilincinin en belirgin özelliklerinden biri, acı ve sıkıntı yaratmış olayları bastırmasıdır. Bu tip olaylar, hatırlanmak istenmediğinden hemen daima bilinçaltına itilirler.

Hipnoz sırasında ise durum değişir. Kişiler hatırlamak istemedikleri olayları, âdeta yeniden yaşayarak anlatmaya başlarlar. Dr. Baker, hastalarının büyük kısmından, geçmiş yaşamlarının acı hatıralarını dinlemiştir.

Önceki yaşantısındaki kocasının ölümü

Dr. Baker'ın hastalarından Bayan **Jane Winthrop**'u ele alalım. Hipnoz sırasında Jane, 18. yüzyılda Massachusetts'te yerleşmiş ve **Allan** adlı kocasını kaybetmiş bulunan **Mary Dunlap** oluyordu. Bir gün Dr. Baker'a şöyle dedi: *"Allan'ın ölümünden söz ettiğim her seferden sonra kendime geldiğimde, çok müthiş bir acıdan yeni kurtulmuş gibi oluyorum..."*

Sıkıntının kaynağı

Ruhsal bakımdan rahatsız olan birçok kişinin bilinçaltında, daha önce yaşadıkları bir olayın sıkıntısının yattığı bilinir. Hipnoz yoluyla böyle olayların ortaya çıkarılması ve hastanın tedavi edilmesi çok yaygındır.

Fakat ele aldığımız konuda durum değişik. Ruhsal rahatsızlığı ve sıkıntısı olan hastalar hipnoza alınıyorlar. Tedavinin belli bir anında, birdenbire başka kişiliğe bürünüyorlar. Sıkıntılarını anlatıyorlar. İşte bu başka kişilik onların bir önceki ya da daha önceki bir yaşamı olarak kabul ediliyor.

Kızını geçmişe döndürdü

Olay Amerika'da geçiyor. Bayan **Joanne Mc Iver,** 1969'da, doktor olan babası tarafından geçmişe döndürüldü.

Baba-kız, Toronto'nun 129 km kuzeyindeki Orilia'da yaşıyorlarda. Joanne, büyük bir ruhsal sıkıntı içindeydi. Babası onu hipnotize etti.

Kızı, toplam 6 adet geçmiş hayattan söz etti. Bunların en sonuncusunda Bayan **Susan Ganier** olarak dünyaya gelmişti. Mc Iver ailesinin bugün yakınında oturdukları, sonradan Owen Sound adını alan Sydenham'dan 145 km uzaktaki Kanada'da Ontario St. Vincent' da, 1835'te doğmuştu. Susan, 1849 Temmuz' unda, kiraladığı topraklarda çiftçilik yapan

Thomas Marrow'la evlenmiş, gezici vaiz **Mc Eachern**'ın kıydığı nikâhtan sonra Massie köyüne yerleşmişti. Kocası 1863'te bir kazada ölmüş, dul bir çiftçi karısı olarak tümüyle sakin bir hayat geçirdikten sonra 1903'te ölmüştü.

Kanıtlar doğru çıkıyor

19. yüzyıla ait kırsal bölgelerin doğum ve ölüm kayıtları eksik olsa da, Ganier'ın hikâyesinin doğruluğunu gösteren kanıtlara rastlandı. Ontario Orman ve Topraklar Dairesi'nin bastırdığı bu yüzyıla ait bir haritada Ganier çiftliği görülmektedir.

Birçok haritada olmasa da, Massie Köyü, ayrıca Susan'ın sözünü ettiği diğer yerler de bulunmaktadır. Susan'ın 1909'da ölen yakın arkadaşı, posta müdiresi **Bayan Speedie**'nin mezartaşı da oraya yakın bulunan Annan köyünde duruyor.

1969'da 80 yaşın üstünde bulunan **Arthur Eagles**, Ganier ailesini ve ebeveynlerinin Thomas'ın eşi olduğunu söyledikleri Susan Marrow'u arabayla Owen Sound'a götürmüş olduklarını hatırlıyor.

Toronto Kamu Kayıtları Dairesi de, Joanne'in önceden adını verdiği **Mrs. Speedie**, Massie'de demirci **Robert Mac Gregor**, dükkân sahibi **Joshua Milligan** ve değirmenci **William Brown**'ın yaşadıklarını doğruluyor...

Ayrıntılar da doğru

Susan'ın o günkü hayatın ayrıntılarına dair söyledikleri de doğrudur. Şeker, paketlerle getirilip, kutusu 10 sente, eyerler 7,5-12 dolar arasında, portakallar çok pahalıya satılmakta, o zamana ve o yöreye özgü olarak bir tür at arabasına "demokrat" denmektedir.

Bu sonuncu ayrıntı o bölgede yaşayanlarca bilinmektedir. Ayrıca Joanne, aralarında kilise bahçesi, bir ambar ve Susan'ın eski evi olmak üzere, Susan'ın bildiği kimi yerleri fark ettiğini ileri sürmüştü. Varlığından kimsenin haberdar olmadığı bir kuyunun yerini bile söylemiştir.

Hipnozun bir yerinde, sanki aynı anda iki dünya arasında gidip geliyor, şimdiki ve geçmiş hayatının hatıraları birbirine karışıyormuşçasına kendisinin Susan Ganier olduğunu hissediyordu.

Geçmişe döndüğünde, sesi doğal kısıklığını kaybedip daha hafif, titreşimli bir hal almaktaydı.

Joanne McIver'ın, 100 yıl önce Susan Ganier olarak yaşadığı hayatından tanıdığını ileri sürdüğü Kanada, Ontario arazisinden bir bölüm (üstte). York'taki Roma kenti Eboracum'un bir modeli. Jane Evans'ın geçmişteki hayatlarından birinde Livonia olarak yaşadığı yer (altta). Ünlü İngiliz hipnozcu Arnall Bloxham 400'ün üstünde geçmişe dönme vakasını teybe kaydetti. (en altta).

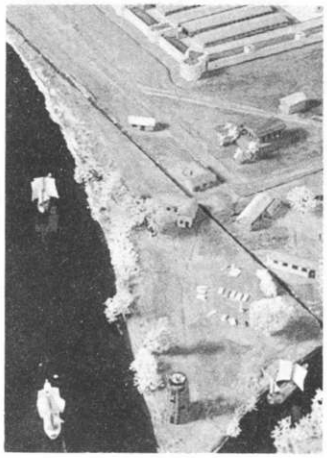

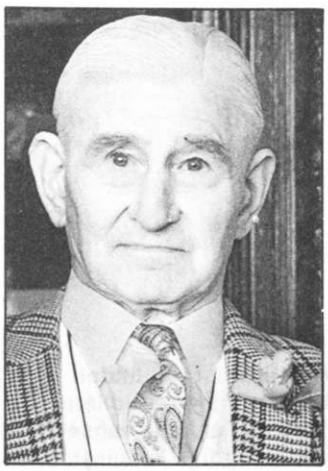

400'den fazla olay

Ünlü İngiliz Hipnozcu **Arnall Bloxham**'ın ulaştığı, 400 geçmişe dönme olayının büyük çoğunluğu Susan Ganier'nin anlattığı gibi, sakin geçmiş hayatlara aitti.

Jeffrey Iverson'un **"Birden Çok Hayat mı Var?"** (1976) adlı kitabında ayrıntılı şekilde sergilenen, ayrıca televizyon ve radyoda yayınlanan hayat hikâyeleriyse gerçekten dramatikti. Bunlardan tam 6 tane geçmiş hayatı olan **Jane Evans** en tanınanlardan biridir.

Eski Roma dönemine kadar

Hipnozda, Jane Evans ilk önce, Eboracum (şimdiki York) kentinde yaşayan **Konstantius** ve **Helena**'nın oğluydu. Sonradan, Roma İmparatoru olan Konstantin'in hocası **Titus**'un karısı, MS 286'da yaşamış **Livonia** oldu.

Livonia ve Titus bir tahta oymacısı olan **Albanus** tarafından Hıristiyan yapılmışlar, **Diokletian**'ın saltanatı sırasındaki vahşet ortamında ölmüşlerdir.

Roma İmparatorluğu dönemindeki Britanya üzerine uzman olan **Prof. Brian Hartley**'in dediğine göre, *"Livonia, çok değerli tarihsel bilgilere sahipti ve böyle bir hikâyenin ana hatlarını çıkarabilmek için sayısız basılı esere başvurmak gerekti..."*

Sonuçta, verilen bilgilerin doğrulukları araştırıldığında çoğu doğru çıktı...

Katledilen Yahudiler

Bayan Evans'ın **Rebecca** adlı Yahudi bir kadın olarak geçirdiği bir sonraki hayatı, çok değişik bir kişiliği göstermektedir. York Castlegate'teki St. Mary Kilisesi'nin bir mahzeninde başka Yahudilerle birlikte katledilmiştir.

Bu bilgilerin verildiği geçmişe dönme seansından birkaç yıl sonra, 1975'te keşfedilene kadar, böyle bir mahzenden kimsenin haberi yoktu. Aynı katliam üzerine bir kitabı olan **Prof. Barrie Dobson,** Jane'in hikâyesinin o zamana dair bilinenlerle çelişik olmadığını ileri sürdü.

Ayrıntıların şaşırtıcı şekilde doğru olduğunu, tutmayan bilgilerin bile geçerli olabileceğini belirtti.

3. hayatında uşaktı

Hastanın 3. hayatı Fransız Ticaret Amiri **Jacques Coeur**'un yanında, **Alison** adında genç bir uşak olarak geçmişti. İngiliz okuyucuların Coeur hakkında kolayca bilgi edinebilecekleri düşüncesiyle bu hikâyeye inanılmadı.

Bayan Evans, tüccarın Loire Vadisi'nde, Bourges'daki malikânesini bahçesiyle birlikte, 1450'deki mimari üsluba uygun olarak çizebilmiştir.

Jane Evans'ın Alison adında genç bir uşak olarak yaşadığı Loire Vadisi'nde, Bourges kentinde Jacques Coeur'un (içte) ortaçağ evi (üstte solda). Hipnoz sırasında Evans, Fransa'da 7. Charles dönemindeki hayatın çok tutarlı bir görünümünü verdi.

Kitaplardan öğrenmiş olamaz

Jane Evans'ın bilgisi, yalnızca kitaplardan edinilmiş olamazdı. Öyle olsaydı, hipnoz sırasında, öğrenilebilecek bütün bilgileri söylerdi.

Eve gelen konuklardan Kral **7. Charles**'tan, ince bacakları sarı çorapları içinde komik durduğundan takma adıyla "Leylek Bacaklı" olarak söz etmişti. Kralın metresi **Agnes Sorrel** ve başkaları hakkında dedikodu yaptı. Kralın büyük oğlu **Louis**'in, karısını öldürttüğü söylentisini tekrarladı. Uşak Alison ayrıca, içinde mücevherler bulunan, **Coeur**'un hazine tarafından el konan mallarının listesinde "el bombası" (aslında kelime benzerliğinden dolayı 'nar' denmek istenmiş) olarak görünen bir altın elmayı da hatırladı.

Dördüncü gelişte

Evans, hatırladığı dördüncü kez dünyaya gelişinde, Nedime **Anna**'dır. Anna, 7. Henry'nin oğlu **Arthur** ile evlenmek için İngiltere'ye gidecek olan Aragonlu **Catherine**'e o sıralar nedimelik eden kadındı.

Gene doğru tarihsel ayrıntılar verdi. 17. yüzyıldan 18. yüzyıla geçerken Kraliçe **Anne** zamanında, **Anne Tasker** adında Londralı dikişçi bir kız olduğu beşinci hayatı ile ilgili olarak verdiği bilgiler de doğru çıktı.

Sondan bir önceki

Bayan Evans, şimdiki hayatından önceki son hayatında Iowa-Des Moines'te 19. yüzyılda doğan ve kapalı bir mezhebin üyesi olan Rahibe **Grace**'di. 1920'lere kadar Iowa'da doğum kayıtları aranmadığından ve yapılan nüfus sayımları da güvenilir olmadığından, rahibenin kimliğine rastlanmadı. Bütün bilinen, Rahibe Grace'in, Jane'in görünürde bilemeyeceği kadar o yüzyılın olaylarından haberdar olmasıdır...

Yabancı dil sorunu

Evans'ın yaşadığı hayatlarda konuştuğu dilleri kullanması beklenebilir. Yabancı dillerin kullanıldığı normal ötesi konuşmalara dair çok miktarda araştırma yapılmaktadır. Başka ülkelerdeki geçmiş hayatlarına döndürülen deneklerin çoğu o ülkenin ve zamanın dilini benimseyememektedir.

Arnall Bloxham, deneklerinden birinin yabancı dilde konuşup konuşmadığı sorulduğunda, *"hayır"* cevabı veriyor. Ama denekler, kent ve insan adlarını o ülkenin telaffuzuna uygun şekilde, mesela "Münih" değil de "München" olarak söylüyorlar. Bunun gibi birçok örnek var.

İnsanın dünyaya birden fazla gelip gelmediği konusu kolay kapanacağa benzemiyor. Eğer gerçekten bugün yaşanılan bazı sıkıntıların kaynağında geçmiş yaşamlar varsa, ya da insan bugünkü yaşamında geçmişteki yaşamından edindiği bilgi ve deneyleri kullanabilirse, işte o zaman, hayatın birçok güçlüğü rahatlıkla ortadan kalkabilir...

Uçandaire Fotoğrafları

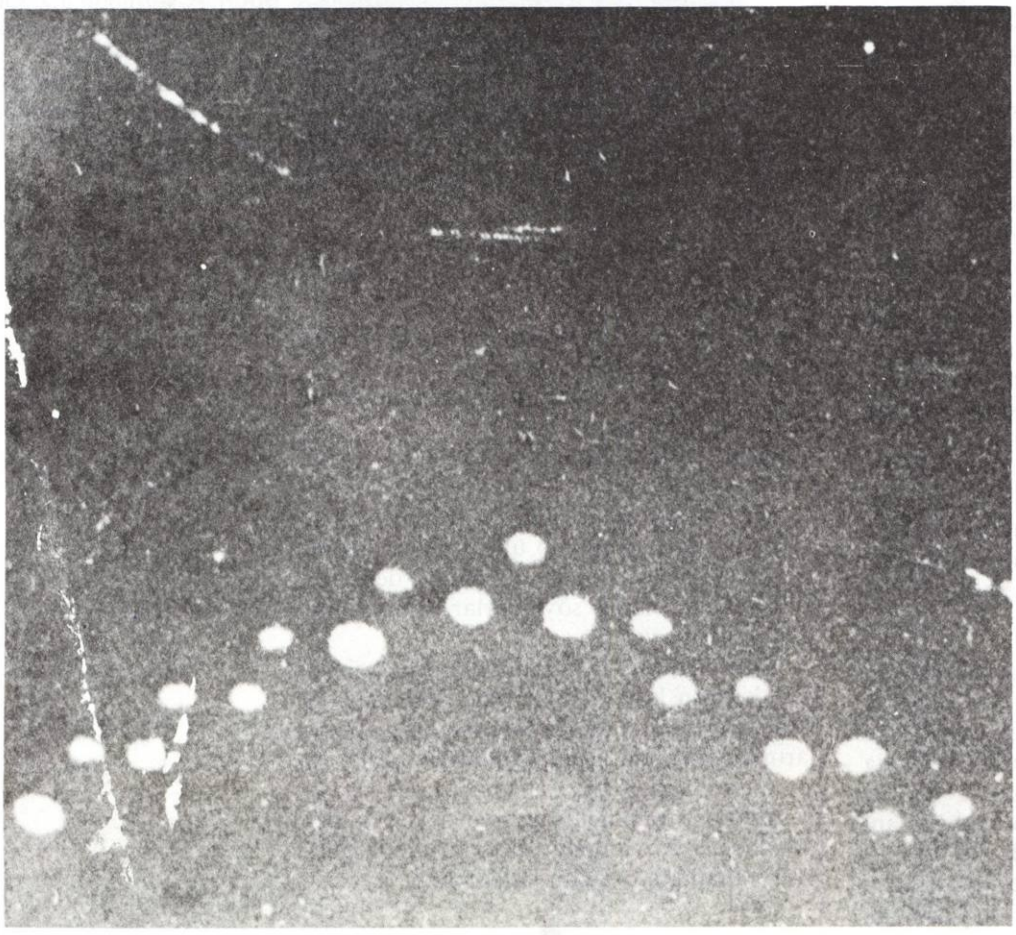

Bu fotoğraf, 12 Kasım 1966'da, Amerikan **Gemini XII** uzay aracından çekildi (üstte). Fotoğrafın sağ tarafında, uzakta bir cisim görülüyor. NASA fotoğraf inceleme laboratuvarında titizlikle incelendi. Onlara göre, bu cisim, uzay aracından atılmış bir parçaydı... 25 Ağustos 1951'de yine Amerika'da Teksas Lubbock'da **Prof. W. I. Robinson**'ın evinin önündeki balkonda 5 bilim adamı ve birkaç öğrenci gökten geçen, parlak ışıklar gördüler. Saat akşamın dokuzuydu. Tanıklar ışıkların saatte 2900 km hızla hareket ettiklerini ve yaklaşık 1,5 km yükseklikte olduklarını söylediler. Olay gazetelere geçti. Yetkililer ortaya çıkıp bunların gökte uçan ördeklerden yansıyan ışıklar olduğunu öne sürdüler. Bilindiği gibi yaban ördekleri en fazla saatte 200 km hızla uçabilirler. 2900 km hız ve 1,5 km yükseklik, yaban ördekleri için biraz fazladır (solda).

Enerjisinin Rehberi adlı kitapta şöyle yazıyorlardı:

"Bir fincan kahveyi yaklaşık 20 dakika kadar piramidin altına bırakın. Acılığının gittiğini, tatlılaştığını göreceksiniz. Asit derecesi de azalmış gibi gelecektir."

Yaşam gücünün simgesi

Piramidin gücüne inananlardan Londralı **Alan Geffin,** evreni enerjiden yapılmış ve geometrik modellerden düzenlenmiş olarak tanımlar. Ona göre, piramit, yaşam gücünün simgesidir.

Alan Geffin, California Santa Monica Piramit Gücü'nün yaptığı 15 cm'lik deneysel karton piramit uyarlamasından, kendisinin 1.8 m'lik meditasyon çerçevesine kadar her tür piramit üzerinde çalıştı. Piramit gücünü yadsıyan bilim adamlarının dar görüşlü oldukları sonucuna vardı.

Gizli odaları bulmak için

Nobel ödülü alan **Luiz Alvarez,** oluşturduğu **Ortak Piramit Projesi**'yle Mısır ve ABD arasında bağlantı kurdu.

1966'dan 1970'e kadar süren bu proje, 1 milyon dolardan fazlaya mal oldu. Proje üzerinde çalışan grup, Kefren Piramidi'nin altındaki tonoza bir kozmik ışın dedektörü (katı maddelerden de geçer) yerleştirdi.

Bu piramit, Gize'nin ikinci piramidiydi. Sonra, bir yılı aşkın bir süre içinde, her 24 saat, yapıya giren kozmik ışınları saptadılar. Piramitteki boş alanların beklenenden daha çok kozmik ışın geçireceğini düşündüler. Böylelikle şimdiye kadar ortaya çıkarılmamış gizli odalar kendiliğinden ortaya çıkacaktı.

Bilime başkaldırı

Bilgisayarın çıkardığı sonuçlar her gün değişiyordu. Ein Shams Üniversitesi'nden gruba katılan **Dr. Amr Goneid,** şöyle bir açıklama yaptı:

"Bu, bilinen bütün bilim ve elektronik yasalarına başkaldırmaktır. Belki piramidin geometrik çizgileri önemli bir yanılgıyla çizilmiştir. Bu durumda çalışmalarımız etkilenecektir.

Belki de açıklanmayacak bir giz vardır. Doğaüstü güçlere inanma, firavunların laneti, büyücülük, ya da sihir deyin, nasıl isterseniz öyle adlandırın. Ancak, piramitte bilimin yasalarına başkaldıran bir güç var."

Ancak, gerçek sorunun kozmik ışın dedektöründe olduğuna karar verildi. Başka şeylerin yanı sıra, dedektörün çalışması için neon gazı gerekiyordu. Neon gazının kirlenmesiyse, dedektörü güvenilmez hale getiriyordu. Sonunda grup, bir milyon "kozmik ışın olayının" kayıtlarının üçte birini attı. Piramidin ortasında büyük bir odanın bulunmadığını açıkladı ve işin peşini bıraktı.

Tepeye tırmanıyorlar

Belki de piramit gücü olaylarının en heyecanlısı **Werner von Siemens** ile **Halske**'nin başından geçti. Halske, telgraf kablosu döşemek için Kızıldeniz'e gidiyordu.

Büyük Piramit'in zirvesinde yüksek bir elektrik birikiminin varlığını saptayan Werner von Siemens (altta). İleri sürüldüğüne göre, piramit gücü, uygun biçimlendirilmiş bir çerçevenin içinde toplanabilir.

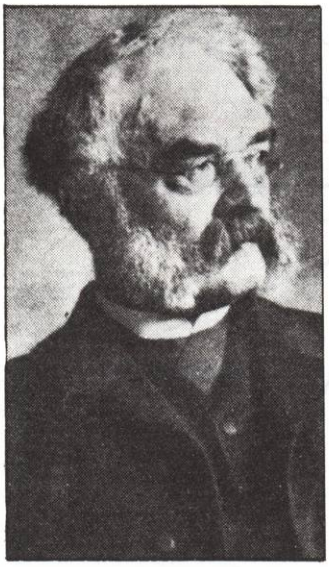

14 Nisan 1859'da Gize'yi yeterince dolaşmak için gezisini bir süre Kahire'de kesti. Yanına mühendislerinden 10'unu aldı. 30 kadar Arap rehberin yardımıyla Büyük Piramit'e tırmanmaya başladılar.

Elektrik kıvılcımları çakıyor

Bu sırada serin bir rüzgâr çıktı. Çölün kumları beyaz bir girdap halinde havaya kalktı. Zirveye çıktıklarında Werner von Siemens Araplardan birini taklit etti. Bir parmağını havaya kaldırdı. Bu olay, ıslığa benzeyen keskin bir sesin oluşmasına ve parmağının karıncalanmasına yol açtı.

Siemens, elektrik akımlarının neden olduğu olayları tanıyabilecek bir kişiydi.

Sonuçta...

Siemens, dolu bir şarap şişesinin çevresine ıslak bir kâğıt sardı. Şişenin madeni ve uzun bir boynu vardı. Bu ıslak kâğıtla onu bir Leyden kabına dönüştürdü. (Leyden kabı bir tür elektrik akümülatörüdür).

Kabı başının üzerine kaldırdığında, elektrikle yüklenecekti. Yaklaşık 1.2 cm büyüklüğünde çatırdayan elektrik kıvılcımlarının oluştuğunu gördü.

O anda Araplar, mühendislerin büyücü olduklarını düşündüler. Onları piramidin zirvesinden indirmeye çalıştılar. Von Siemens'in olayla ilgili olarak yazdıkları şöyle:

"İyice sardığım şişeyi sağ elimde tuttum. Başımın üzerine kaldırdım. Bir an bekledim. Sonra şişenin boynunu yavaşça Arap rehberlerin başkanının burnuyla aynı düzeye getirdim.

Şişeye dokunduğumda, kendim de güçlü bir sarsıntı hissettim. Bundan, karşımdaki kişinin güçlü bir şokun etkisinde olduğunu çıkardım. Dili tutulmuş bir halde yere düştü. Birkaç saniye endişelendim. Sonra yerden kalktı. Piramidin basamaklarından ok gibi inerek kaçtı..."

Bu fotoğraftaki cisim 26 Ağustos 1975'te İsviçre'de, Saasfee'de de 3 tanık tarafından görüldü. Metalik bir rengi vardı. Sisler arasında zor görülüyordu. Hafif bir vızıltı çıkarıyordu. Tanıkların çektiği bu fotoğraf sonra ABD'de Arizona'da Uçandaire İzleme ve İnceleme Merkezi tarafından incelendi. Onlara göre, bu cismin büyüklüğü hakkında kesin bir şey söylenemezdi. Fotoğrafın çekildiği yere olan uzaklık da hesaplanamamıştı. Bu yüzden bir tahmin yapmak mümkün değildi (altta). Aynı fotoğraf bilgisayar testinden geçirildi (sağda). Uzmanlar film hilesi olmadığına karar verdiler.

Arizona'daki Uçandaire İzleme ve İnceleme Merkezi tarafından bilgisayardan geçirilmiş diğer bir fotoğraf (altta). 21 Ekim 1965'te Minnesota'da ava çıkan bölge şerifi tarafından çekildi. Fotoğrafta görülen cisim, uzmanlar tarafından tipik bir uçandaire olarak kabul edildi. Disk şeklindeki bu cismin, aynı zamanda parlak bir ışık yaydığı anlaşılıyor. Birçok başka uçandaire fotoğrafına benzemesine rağmen, bu fotoğrafın da üzerinde pek durulmadı...

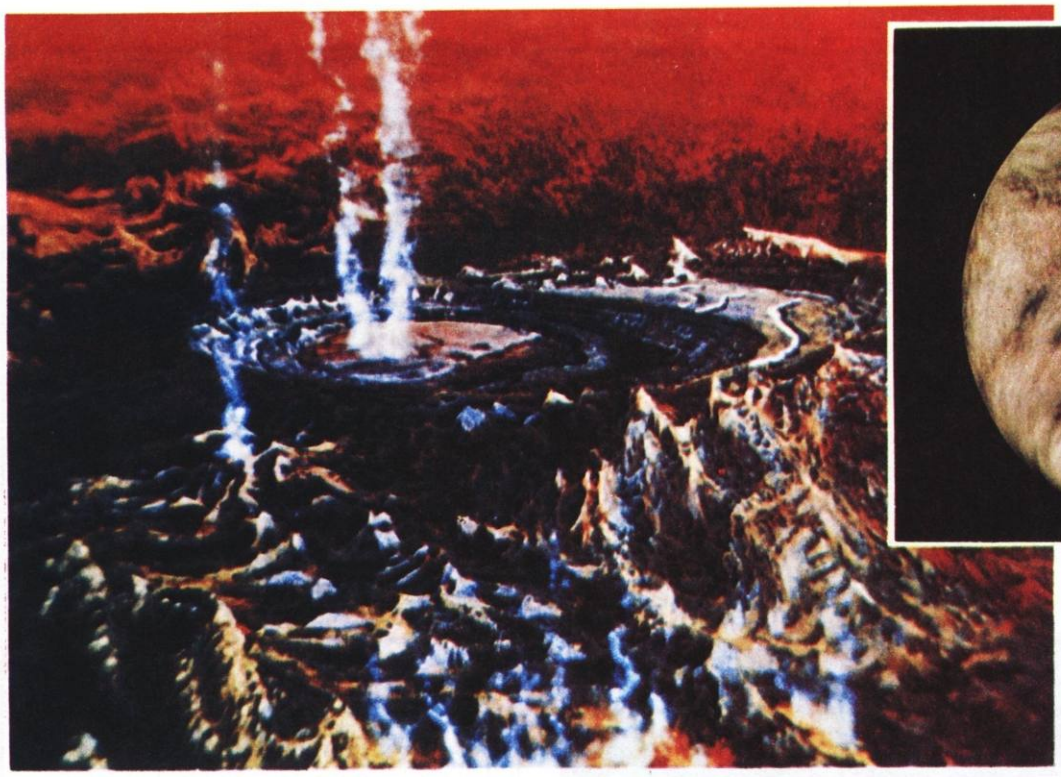

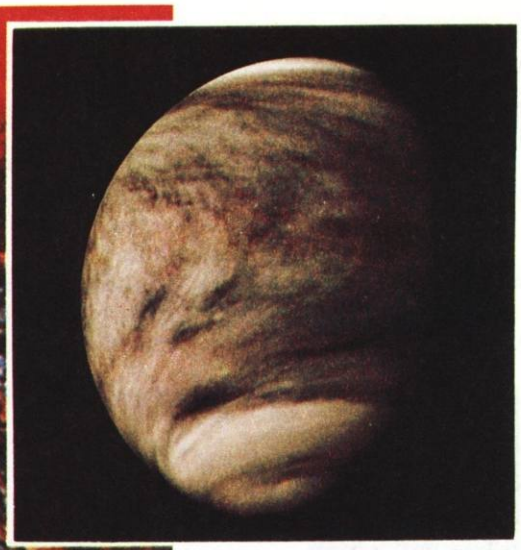

Venüs Gezegeni, Dünya'dan 48 milyon km uzaktadır (üstte). Venüs'ün temsili resmi. Yüzey ısısı yaklaşık 480° C'dir. Bu yüksek ısıda bir yaşam türünün var olması uzmanlara göre olanaksız (solda).

Uçandairelerle uzay yolculuğu

Uçandaire olayları yayıldıkça insanoğlunun uzaya olan merakı şiddetle artıyor. Başka gezegenlere hangi araçla ve nasıl gidilecek? Acaba uçandaireler, bize bunun yolunu gösteriyorlar da, fark edemiyor muyuz?

EĞER UÇANDAİRELER, gerçekten uzak gezegenlerden veya yıldız sistemlerinden geliyorlarsa, işte o zaman uzay yolculuğu için en uygun araç onlar demektir.

ABD ve SSCB'de bu araçlar hakkında bilinen tüm bilgilerin bir araya getirildiği biliniyor. Sonuçlar gizleniyor ama, arananlar belli:

1) Uzayı dolaşmak için en uygun araç biçimi uçandaire mi?

2) Bu araçlar, yakıt sorununu nasıl çözümlüyorlar?

3) İçlerinde insana benzeyen yaratıklar var mı?

İnsana benzeyenler varsa...

Bazı uzay yaratıklarının uçandairelerin içinde seyahat ettiklerini kabul edenlerin sayısı çok. Bu doğruysa, uzay yaratıkları sınırsız uzay boşluklarını aşıp geliyorlar demektir.

Uzaylı yaratıkların geldiklerine inanılan veya uzayda yaşanabilen en yakın yer olarak düşünülen gezegen, komşumuz Venüs'tür. Fakat bu konuda elde kesin kanıtlar yok!

Yine de başka gezegenlerden yola çıkan uzun ömürlü zeki yaratıkların sonsuz uzaklıkları aşabileceklerini düşünmek zorundayız.

Uçandairelerin yapısı

Uçandairelerin hareketlerini anlatan raporlarda şaşırtıcı bir uygunluk var. Birçok kimse, onların havada durabilme, aşağı yukarı sallanabilme ve çok yüksek hızla gitmelerinde aynı gözlemi paylaşıyor. Ayrıca, bu cisimler sık sık akıl almaz manevralar yapabiliyorlar...

Apollo 8 uzay aracının Ay'a doğru giderken ilk çıkış anı.

Bu özellikler ne yazık ki, bizim bildiğimiz ve tasarladığımız tüm hava araçlarımız için olanaksızdır. Uçandaire uzmanlarının birleştiği nokta şudur: Uçandaireler, o çok çarpıcı hızlarını elde edebilmek için, insanlarca bilinmeyen kudretli bir güç kaynağını kullanmaktadırlar...

Yakıt yetmiyor!

Dünya'dan fırlatılan bir roket, uçandairelerin bilinen hızına ulaşamaz. Çünkü yola devam edebilmesi için yeterli yakıtı yanında taşımak zorundadır. Eğer yolculuk uzunsa bu ağırlık onun için hız azaltıcı bir faktördür.

Gerek kendisi, gerekse içindekiler için bu, çok önemli bir dezavantajdır. Gerçi, çok aşamalı roketler geliştirilmiştir, ama sonuçta uçandairelerin hızına, bugünkü teknoloji ile ulaşmak imkânsızdır. Günümüzde kullanılan roketler nasıl çalışır onu inceleyelim: Birinci roket tarafından ilk hız sağlanır. Sonra, hızı sağlayan yakıtın depoları atılır. Çünkü içindeki yakıt kullanılmıştır. İkinci roket, yakıtını ateşleyerek devreye girer. Ama ne fayda! Bu hız yine de, uçandairelerin ölçülen hızı yanında çok küçük kalır...

Sürat yok

Uzay uçuşları bizim roket teknolojimize ve onun sınırlarına bağlıdır. Maalesef, roketleri-

Yapılan bilimsel araştırmalar duyudışı algılamanın aslında herkeste bulunan bir yetenek olduğu düşüncesini güçlendiriyor. Bütün mesele bunu ortaya çıkarabilmekte...

İnsanın akıl almaz güçleri

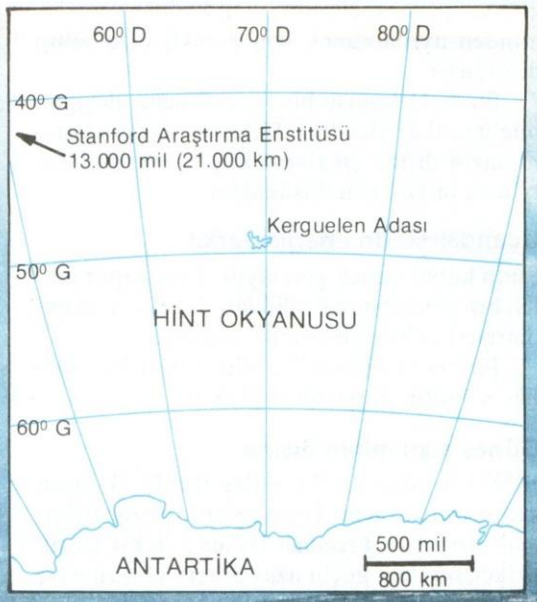

BEŞ DUYUSUNU kullanmadan, ya da bunları aşarak, olanı biteni biliveren birçok insan olduğunu biliyoruz.

Bunların bir kısmı geçmişteki, bir kısmı o andaki, bir kısmı da gelecekte olacakları biliyorlar.

Bunlara inanmayanlar olabilir. Fakat ortada tanıklar var, onlar gördüklerini unutmuyorlar... Denemeler yapılıyor. Konu bilimsel olarak araştırılıyor, didik didik ediliyor... İşte olaylardan bazıları...

Dünyanın her yanını görüyor...

Amerika'da California'daki Stanford Araştırma Enstitüsü'nün iki doktoru **Russell Targ** ve **Harold Puthoff**'un çalışma odalarındaki telefon çaldı. Bu iki doktorun, duyudışı algılama konusundaki araştırmalarını işitmiş olan kuşkucu bir bilim adamı, onları bir denemeye çağırıyordu.

Telefondaki bilim adamı, Targ ve Puthoff'un deneylerinde kendisinden yararlandıkları **Ingo Swann** adındaki bir medyumun, coğrafi enlem ve boylamı verilen yerleri tarif edebileceğinden söz ettiklerini işitmişti...

Deney için bir araya geldiler. Swann'dan 49°20' güney enlemi ile 70°14' doğu boylamının kesiştiği yerde "görebildiklerini" anlatmasını istediler. Medyumun haritaya bakması elbetteki söz konusu değildi.

O yerde, kayalık bir ada gördüğünü söyledi. İklim soğuktu ve adada binalar vardı.

California'daki Stanford Araştırma Enstitüsü'nde yürütülen ilgiye değer duyudışı algılama deneylerinde, medyum Ingo Swann'a (altta) Hint Okyanusu'ndaki Kerguelen Adası'nın enlem ve boylamları verildi (üstteki harita). Derhal kayalık arazili bir adayı tarif etmeye başladı. İklim, söylediğine göre, soğuktu ve adada bulunan binalardan biri turuncuydu. Fotoğraf (üstte) tanımlamanın ne denli kesin olduğunu göstermektedir.

Binalardan biri turuncuydu ve önlerinde birkaç yük aracı duruyordu. Swann, kıyı şeridini de tarif etti. Adanın belirli noktalarını bir harita taslağı üzerinde işaretleyerek anlatımını sürdürdü.

Söyledikleri doğru çıktı

Medyumun dedikleri bütünüyle doğruydu. Kuşkucu bilim adamının verdiği enlem ve boylam, Güney Hint Okyanusu'ndaki Kerguelen adasının üzerine düşüyordu. Ada, Fransız güney ve güney kutup bölgeleri yönetiminin bir parçasıydı ve üst atmosferin incelenmesiyle ilgili bir Fransız-Sovyet ortak araştırma projesinde üs olarak kullanılıyordu.

Swann'ın tarif ettiği özelliklerin çoğu Kerguelen'a aitti. Onun bunlar hakkında önceden bilgili olması olanaksızdı.

Olayı kitaplarına aldılar

Targ ve Puthoff, **"Zihnin Ulaştığı"** adını verdikleri ortak kitaplarında bu olayı anlattılar. Stanford Araştırma Enstitüsü'nde bu olay duyudışı algılamanın bir türü olarak "uzaktan görünümleme" diye adlandırıldı.

Bunun gibi başka örnekler yaşamışlardı. Hepsinde de enlem ve boylama göre tanımlama yapanlar, o yere daha önceden gitmemişlerdi...

Telepati deneyi

İki araştırmacı, Stanford Araştırma Enstitüsü'ndeki deneylere devam ettiler. **Pat Price**

miz ve uzay araçlarımız, Dünya'nın yerçekiminden ayrılabilmek için gerekli hıza sahip değildirler.

Bu hızla komşu bir iki gezegene ulaşmak bile mümkün değildir. Hele hele Güneş sistemimizin dışına çıkabilmek, planetlere ulaşabilmek bugün için düşünülemez...

Uçandairelerin enerjisi farklı

Şunu kabul etmek gerekiyor: Eğer rapor edilen hız ve manevra özellikleri doğruysa, uçandaireleri çalıştıran enerji farklıdır.

Bu enerji Dünya'da bilinmeyen bir özelliğe sahiptir. Kaynağı değişiktir...

Güneş sisteminin dışına

1958'den önceydi. Sovyetler Birliği ilk insan yapısı uzay aracını Dünya yörüngesine fırlatmak üzereydi. **Freeman Dyson** adlı bir teorik fizikçi, nükleer güçlü uzay araçları üzerine bir planı geliştirmeye başladı.

Güney California'da, La Jolla'da bir bilim adamları grubu oluşturuldu. Adına **"Orion Projesi"** denilen bir plan üzerinde çalışmaya başladılar. Orion Projesi'nin amacı, nükleer güçle hareket eden bir uzay aracını yapmaktı.

Tasarı, **Werner von Braun**'un uzay yolculuğu için düşündüğü aşamalı roketler (halen kullanılan Apollo ve Mercury roketleri gibi) çalışmasını geliştirecek çok önemli bir başka seçenekti.

Başka yıldızda koloni...

Freeman Dyson'ın amacı dev bir uzay aracı yapmaktı. Küçük bir kasabayı oluşturabilecek sayıda insanla beraber, Güneş sisteminin sınırlarında uzak bir yıldıza gidilecekti. Orada bir koloni kurulacaktı. Bu belki teknik açıdan zaman alacaktı. Fakat projede yazılanlar doğru ve gerçekti.

Dyson, aracın içine birkaç tane hidrojen bombası yerleştirecekti. Art arda patlamalarla araç harekete geçecekti. En önemlisi, aracın, patlamanın gücünden ve şokundan korunabilmesiydi.

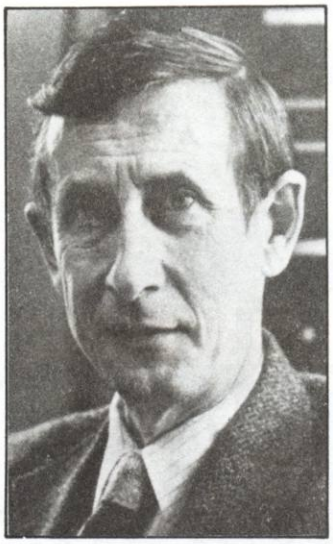

Profesör Freeman Dyson, Amerikalı fizikçi. 1958'den önce nükleer güçle çalışacak bir uzay aracı tasarladı.

Dyson durduruldu

Dyson, düşüncesini uygulama ya da deneme olanağı bulamadı. Toplumsal korku ve sonuçta ortaya çıkan baskı yüzünden engellendi. Aracın patlatacağı hidrojen bombalarının atmosferi kirleteceğinden korkuldu.

Uçandairelerin ani kayboluşları

Gözlemlere göre, uçandaireler genellikle birdenbire yok olmaktadırlar. Bir de onların gittikleri yönün tam tersine gidiş hareketleri vardır.

İşte bu özellikler uzun zamandan beri bilim adamlarını düşündürüyor. İnsan gözünün algılayamadığı bir sistemle hareket ettikleri ve bu nedenle de görülemedikleri ileri sürülüyor.

Diyelim ki, gece karanlığında ışık saçarak giden bir uçandaire var. Aniden görünmez oluyor. Bu durumda, ışığını söndürdüğünü düşünebiliriz. Fakat gündüz yapılan gözlemlerde, böyle bir cismin bir anda görünmez olduğu söyleniyor...

Bir kısım uzman, bu konuda şöyle diyor: *"Aslında uçandaireler yok olmuyorlar. Yaptıkları dönme hareketi nedeniyle, insan gözü onları bazen algılayamıyor."*

Fakat işin, açıklaması güç bir yanı daha var. Ani yok olmalar radarlarda da görülüyor. Bir uçandaire radarda görüldükten sonra, süratle kayboluyor.

Problem çözülecek!

Birçok insan uçandairelerin varlığından şüphe eder olsun, konunun uzmanları araştırmalarını sürdürüyorlar.

Şimdilik bilinenler az, bilinmeyenler çok. Fakat umutsuzluğa kapılmamalı. Er veya geç, insanoğlu bu problemi de çözecektir...

Neden fincan tabağına benziyor?

Uçandaire raporlarında, genellikle görülen cisimlerin tabak şeklinde oldukları yer alır. Bazen de puro biçiminden söz edilir. Disk biçiminde olanlar da vardır.

Tabak biçiminin özelliği nedeniyle ortaya çeşitli teoriler atıldı. En uygun açıklama şudur: Bir uzay aracı, yıldızlararası yolculuk yaparken, boş uzayda çok geniş uzaklıklar aşmak zorundadır. Bilindiği gibi, uzayda hiçbir çekim alanı yoktur. Bu durumda, çekim alanını yolculuk yapmakta olan aracın kendisi oluşturmak zorundadır. Bu çekim alanı en kolay şekilde aracın ekseni etrafında hızla dönmesi ile oluşur. Dönmeye en uygun biçim de dairedir...

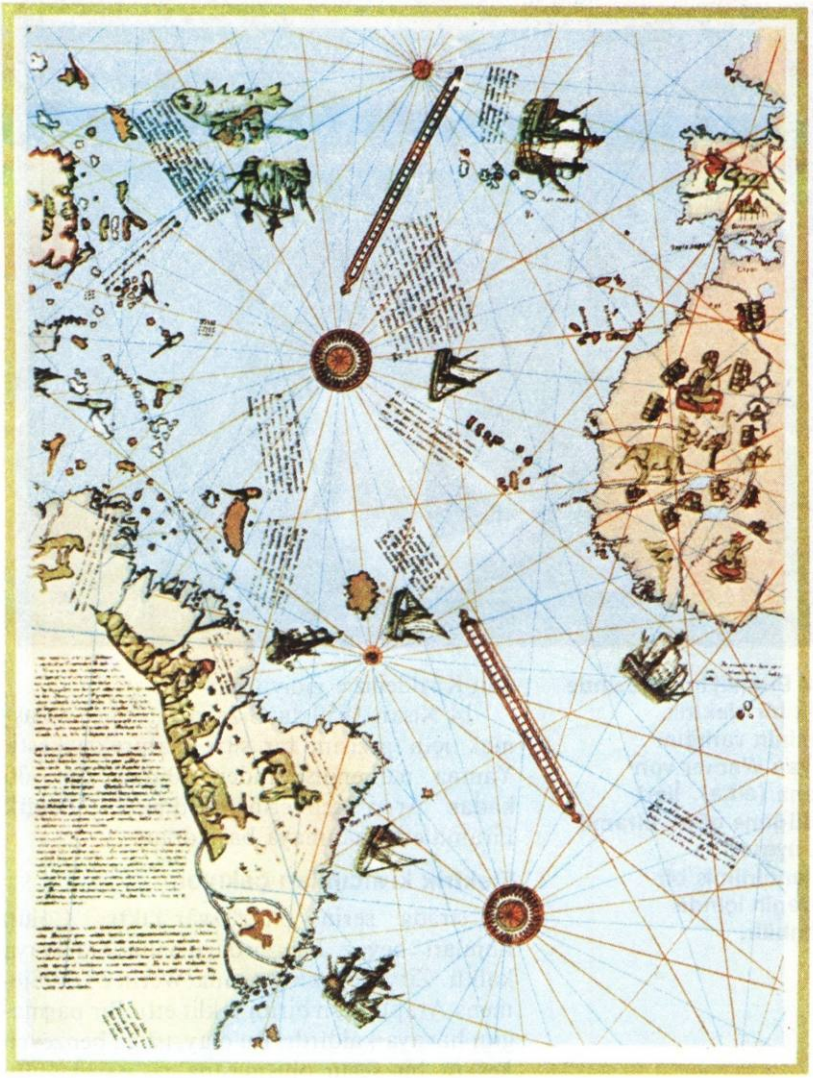

Çizdiği haritanın esrarı bugün bile çözülemiyor

Piri Reis gökbilimci mi falcı mı?

Ünlü Türk amirali Piri Reis'in 16. yüzyılda yaptığı haritaların sırrı hâlâ çözülemedi. Çünkü, coğrafya bilimi ile böyle haritalar ancak 20. yüzyılda, gökyüzünden çekilen fotoğraflarla çizildi. Konuyu arkadaşımız Ata Nirun inceledi...

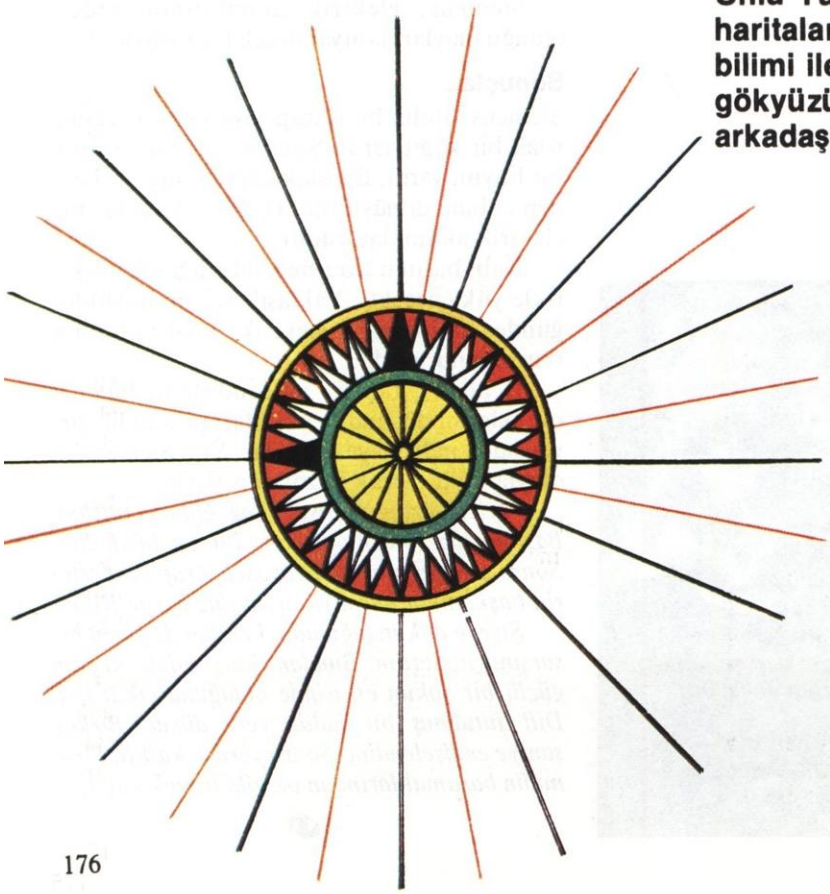

PİRİ REİS'in ünlü haritasının çiziliş tarihi 1513. O asırda uçak yok! Fotoğraf çeken uydu yok! Dünyanın her yanı dolaşılmış ve ölçülmüş değil! O zaman Piri Reis bu haritayı nasıl yaptı? Birtakım kaynaklardan yararlandıysa, bunlar şimdi nerede?..

Bütün dünyada bu soruların cevaplarını arayanlar hayli çok... Ama hâlâ büyük çoğunluk, dünya haritasının ilk kez 20. yüzyılda çizildiğini kabul ediyor...

Nasıl bulundu?

1929 yılında Topkapı Sarayı'nda genel bir düzenleme yapılıyordu. Müzeler Müdürü **Halil Ethem Eldem,** çok ilginç haritalar buldu. Bunlar sanki bir dünya haritasının parçalarıydı.

Haritaları yapan ünlü Türk denizcisi ve amirali Piri Reis'ti. Fakat onun aşadığı dönemde böyle haritaların çizilmesi imkânsızdı. Müzeler Müdürü, durumu derhal Ankara'ya haber verdi.

eski bir polis komiseri ve California'daki Burbank kentinin belediye başkan yardımcısıydı. Duyudışı algılama yeteneği vardı. Targ onunla konuşmaktayken, Puthoff elinde çok sayıda kapalı zarf arasında rasgele seçilmiş bir örnek taşıyarak Stanford Araştırma Enstitüsü binasından ayrıldı.

Binadan çıktıktan sonra zarfı açtı ve kendisini gideceği yere yöneltecek olan yazıyı okudu. Bu yerde yarım saat kaldı. Yalnızca çevresine bakındı. Bu arada, Price telepati yoluyla Puthoff'un gördüklerini "görmeye" çalışmaktaydı.

Şaşırtıcı sonuç

Pat Price dağınık denebilecek bir anlatımla gördüklerini tarif etmeye başladı. Giderek anlatımı derli toplu ve tutarlı duruma geldi. Yavaş yavaş kule biçimli bir yapının tanımlanmasına girişti. Sonunda *"Sanki Hoover Kulesi"* dediği işitildi.

Hedef noktası, Price'ın "gördüğü" gibi, Stanford Üniversitesi'nin tanınmış yapılarından Hoover Kulesi idi.

Gizliliğe karşı

Kimi kişilerin uzaktan görünümlemeyi öğrenebileceklerini düşünürsek ortaya ilgi çekici durumlar çıkabilir. Bunlar çok gizli politik ya da ticari konuşmalara kulak misafiri olabilirler mi? Özel planlar ya da belgeleri "görebilirler" mi? Gizli askeri bölgeleri gezip buralarda çalışan kişilere ilişkin bilgiler verebilirler mi? Duyudışı algılamada en iyi sonuçlar böyle durumların pek uzak sayılamayacağını gösteriyor...

Bir gün biri çıkıp da, her istediği zaman ve her yerde duyudışı algılama yeteneğini kullanırsa, o zaman ne olacak?..

İnananların farkı

New York City Üniversitesi'nde çalışan **Dr. Schmeidler,** 1940'ların sonu ile 1950'lerin başında binlerce durugörü denemesi yaptı. Kişilerin hepsine, denemeden önce, deney koşulları altında duyudışı algılamanın olabileceğine inanıp inanmadıklarını soruyordu. Maksadı, duyudışı algılamaya inananların, inanmayanlardan daha yüksek sayıda doğru oranına ulaşıp ulaşmayacaklarını görmekti.

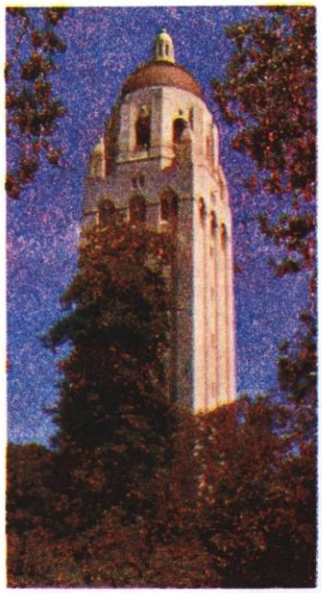

Duyudışılı Pat Price Stanford Üniversitesi'ndeki Hoover Kulesi'ni tam olarak belirledi (üstte).

Bu çizimler dışadönük (üst) ve içedönük (alt) kişilikleri gösteriyor. Duke Üniversitesi'nden Dr. Betty Humphrey deneklerin duyudışı algılama deneylerinde alacakları sonuçların bu çizimlere göre önceden tahmin edilebileceğini söylüyor (üstte, sağda).

Deneklerden biri "Grenzfeld Durumu" denen duygusal yoksunluk durumunda, duyudışı algılama için daha elverişli konumda (altta, solda).

Dr. Gertrude Schmeidler, New York City Üniversitesi'nde duyudışı algılamaya inanan deneklerin deneylerinde ötekilerden daha üstün sonuçlar aldıklarını gösterdi (altta).

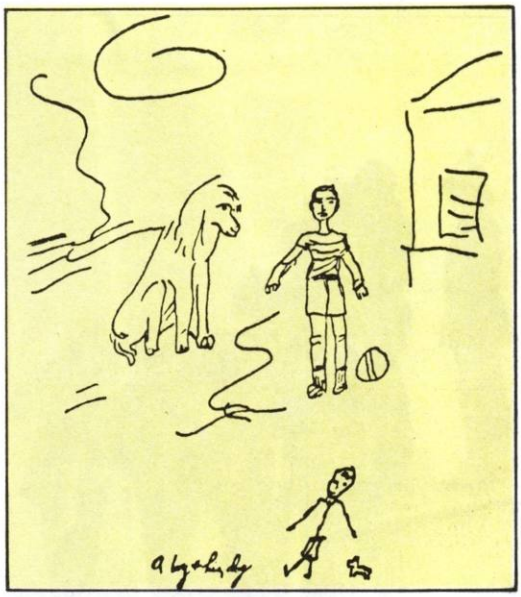

Gerçekten de Dr. Schmeidler'in değerlendirmeleri böyle bir farklılığın olduğunu gösterdi. İnananlar, kendilerini olaya daha çok veriyorlardı. Daha çok doğru oranına ulaşıyorlardı. İnanmayanların doğru sayıları daha azdı...

Rahat ve sakin kişiler daha başarılı

Duyudışı algılama ile kişilik arasındaki bir başka bağlantı, Duke Üniversitesi Parapsikoloji Laboratuvarı'nda **Dr. Betty Humphrey**'ce bulundu. Araştırmacı, duyudışı algılama için deneyeceği kişilere deneyden önce boş bir kâğıt parçası vererek istedikleri herhangi bir şekli çizmelerini söyledi.

Kâğıdın büyük bir bölümünü kaplayan iri resimler kişinin "rahat ve sakin" bir tip olduğunu anlatıyordu. Küçük, ürkek ya da basmakalıp çizimler ise kişinin "kapalı" bir tip olduğunu gösteriyordu. Bunların duyudışı algılamada aldıkları sonuçlar karşılaştırıldı. Rahat ve sakin kişiliklerin kapalı kişiliklerden daha başarılı oldukları ortaya çıktı.

Gözleri ve kulakları kapatılarak

Modern parapsikoloji uzmanları, günün ya da gecenin herhangi bir anında, bilinçlilik durumunda bir değişme yaratmaya dayanan bir teknik kullanıyorlar. Bu şöyle yapılıyor:

Önce üzerinde deney uygulanacak kişiden bir yatağa uzanması istenir. Gözleri yarım pinpon topları ile örtülerek üzerlerine renkli ışık düşürülür ve kulakları kulaklıkla kapatılarak, aletin içine daha önce banda alınmış tatlı bir ıslık sesi verilir.

Bu durumda kişinin zihnini çelecek görsel ya da işitsel bir bağlantı olmaz. Belirli bir uzaklıkta bulunan, önündeki resme dikkatini yoğunlaştırmış olan bir başkasından duyusal sinyaller alması beklenir.

Bu teknik, denek üzerinde "Grenzfeld Durumu" denen bir etki oluşturmaktadır. **Dr. Carl Sargent,** bu yolla Cambridge Üniversitesi'ndeki araştırmalarında önemli sonuçlar elde etti.

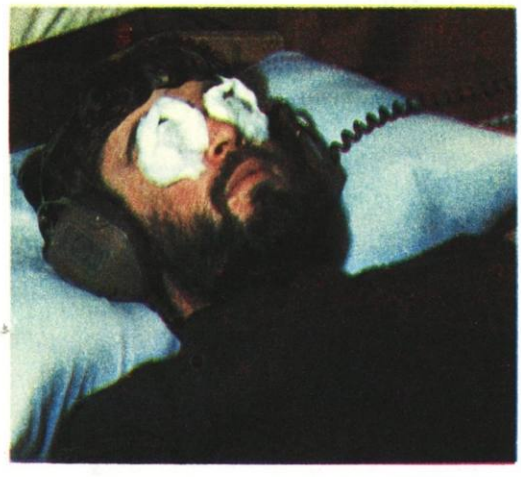

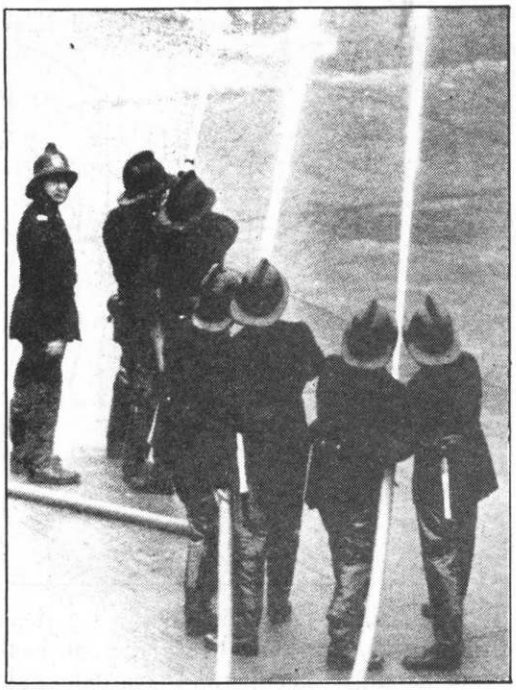

Fotoğraftakileri biliyor

Dr. Carl Sargent'in yaptığı denemelerde en iyi sonuçları aldığı kişilerden biri genç bir bilgisayar uzmanı **Hugh Aston**'dur. Aston bir denemede şunları söyledi:

"İtfaiyecileri ve itfaiye merkezini görüyorum... İtfaiyecileri kesinlikle gördüm, siyah ve beyaz. Kişileri, ama yüzlerini değil. Sanırım yerde öndeki biri bu yana bakıyor... Genç bir yüz, sanki fotoğrafçı 'hey' diye bağırıyor ve yalnızca o dönüyor..."

Fotoğrafa bakan kişinin dikkatini yoğunlaştırdığı görüntü özel eğitim binalarında hortumlarını kullanan itfaiyecilere aitti. Hepsi fotoğraf makinesine arkalarını dönmüşlerdi (biri dışında). Bu biri de doğrudan doğruya fotoğrafçıya bakıyordu. Denemenin sonunda fotoğrafa bakmakta olan kişi odaya 4 fotoğraf getirdi. Bunların yalnızca biri deneyde kullanılmıştı. Hugh Aston'dan deneyde kullanıldığını sandığı resmi belirlemesi istendi ve o da bunu derhal başardı.

Hipnozla duyudışı algılama

Duyudışı algılamayı sağlamak için başarıyla kullanılan bir başka teknik de hipnozdur. Hipnotizmanın iki yüzyıl önce en yaygın türü olan mesmerizm, kişiler üzerinde paranormal etkiler yaratmakta kullanılıyordu. **Marki du Puysegur, Victor Race** adlı bir köylünün mesmerik bir trans esnasında Puysegur'un zihninden geçenleri söyleyebildiğine birkaç kez tanık olmuştu.

Sovyet duyudışı araştırmacıları, duyudışı algılamayı sağlamak için hipnoz kullanmaya çok rağbet ettiler. Amerika'da yaşamakta ve çalışmakta olan Çekoslavak **Dr. Milan Ryzl** tarafından yürütülmekte olan çalışmalar da onların etkisiyle doğdu.

Bu doktor daha Çekoslavakya'dayken durugörü üzerinde deneyler yapmıştı. Bir gün hipnotize ettiği kimseye, bir arkadaşının başına gelebilecek tatsız bir olayı göz önüne getirmesini, böylece bu arkadaşının uyarılabilmesini söyledi.

Dr. Carl Sargent (altta) "Grenzfeld Durumu"nu kullanarak duyudışı algılama deneylerinde olağanüstü sonuçlar elde etti. Deneklerden Hugh Aston öteduyu ile bir başka kişi tarafından kendisine yollanan bu fotoğrafı (solda) bütün ayrıntılarıyla tamamladı.

Pavel Stepanek Dr. Milan Ryzl tarafından yürütülen duyudışı algılama deneylerinin 1960'lardaki yıldızıydı. Deneylerden birinde milyarda bir olasılıklı bir sonuca ulaştı (ortada).

Francis Kinsman durugörülülerle İngiltere'nin ve dünyanın geleceği üzerine bir dizi görüşme yaptı (üstte)

Kazayı anında bildi

Josefka adındaki bir kız hipnotize edilir edilmez, 80 km uzakta oturan bir kız arkadaşının, bir lokantada, bir yabancıyla karşılaştığı sahneyi ayrıntılarıyla anlatmaya başladı. Onların oradan ayrıldıklarını, motosiklete binip hızla uzaklaştıklarını gördüğünü söyledi. Sonra birden durdular ve Josefka bağırdı:

"Aman Tanrım! Oğlan gömleğini yırttı." Arkadaşına vahşice tecavüz edilen korkunç sahneyi anlattı.

Ertesi gün gelecekteki bir olayı önceden görmüş olduğunu sanarak kız arkadaşına telefon etti ve onu yabancı birinden gelecek bir motosiklet gezisi önerisini kabul etmemesi için uyarmak istedi . *"Çok geç kaldın"* karşılığını aldı. *"Çoktan oldu. Geçen gece."* Josefka, gerçek olayı bütün ayrıntılarıyla görmüştü.

Çok ilginç soruşturma

İngiltere'nin en ünlü gelecekbilimcilerinden **Francis Kinsman,** duyudışı algılamanın pratik kullanımına yönelik ilginç bir girişimde bulundu.

1979 yılının Mart ile Haziran ayları arasında duyudışı algılamada en ünlü 15 kişiye şu basit soruyu sordu:

"İngiltere'nin dünyadaki rolünün 1980' lerde ne olacağını düşünüyorsunuz?" Cevaplar siyaset, iktisat, teknoloji ve toplumsal gelişmeleri de içerecek biçimde dallanıp budaklandı. Sonuçlar **"Gelecek Zaman"** adlı bir kitapçıkta yayınlandı. Kehanetler arasında, günümüzün dünya ekonomik sisteminin çökmesi, büyük depremler, yeni bir Ortadoğu savaşı ve Kraliçe'nin tahttan ayrılması da bulunuyordu...

Sovyetler'de olan biten

Ancak belki de en ilgi çekici olanlar, duyudışı algılama konusunda söylenenlerdi. Soruşturmaya katılanlar tıp alanında duyudışı tekniklerin kullanılmasında bir artış olacağını öne sürdüler. Dediklerine göre Sovyetler duyudışı araştırmalar alanında önder durumdalar ve gizlice duyudışı savaş deneyleri yürütmekteler. Kendi güvenliklerini sağlamak için ve gerektiğinde batı karşısında güçlü olabilmek için bu alana büyük önem veriyorlar...

LOCH NESS CANAVARI

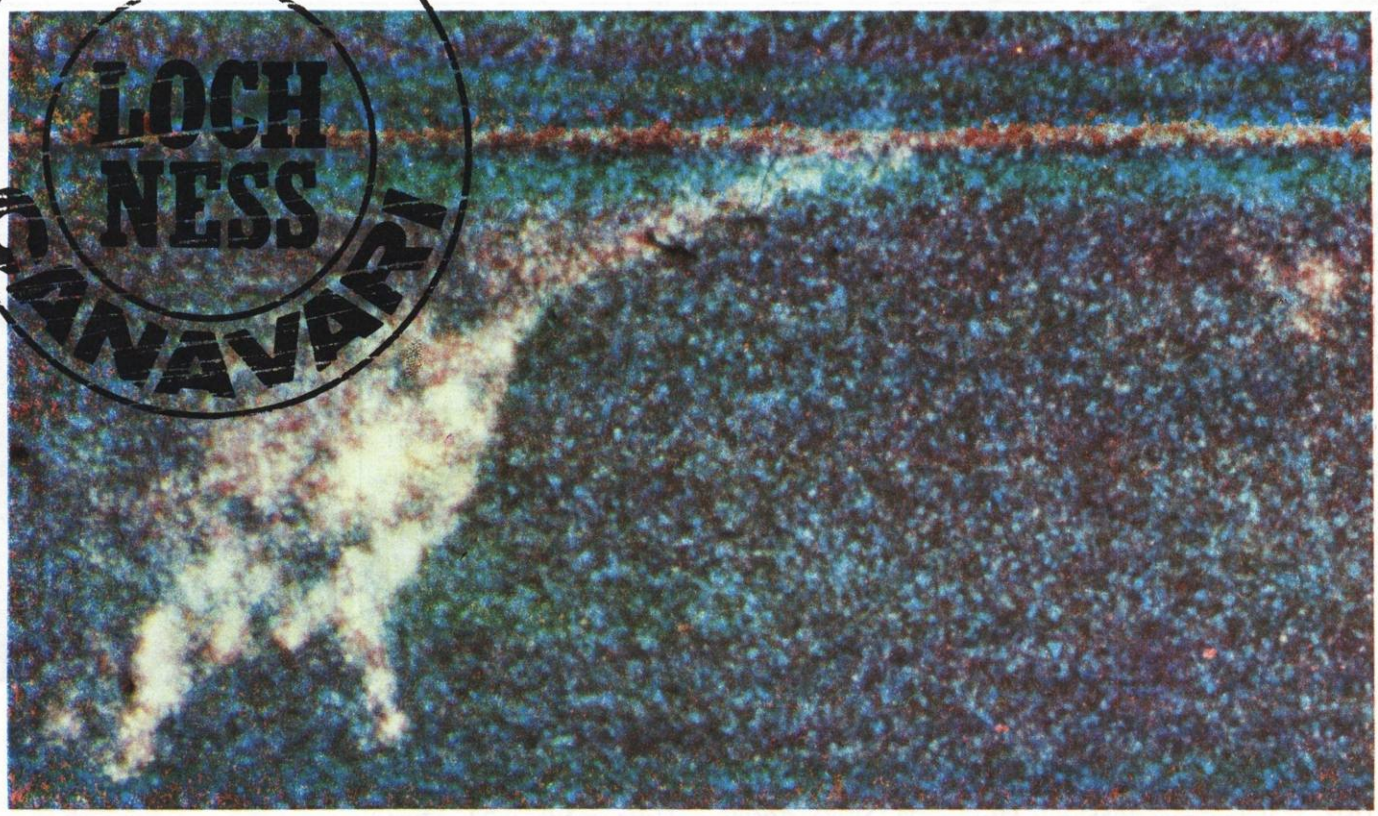

Üstte : İskoçya'daki Ness gölünde yaşadığı tespit edilen bir canavar büyük ilgi topluyor. Bu fotoğraf, yaratığın görünümüne ait iyi bir fikir veriyor. Hem denizde hem de karada yaşayabildiği kabul ediliyor. Boyunun uzunluğunun 2 m olduğu tahmin ediliyor. Baş ve boynu ile, iki ön ayağını gösteren bu fotoğraf, Massachusetts Teknoloji Enstitüsü Uygulamalı Bilimler Akademisi'nden **Robert H. Rines** tarafından çekildi. Film banyo edildiğinde, görüntülerin gölün alt kısmına yakın yüzen büyük bir hayvanın suyu karıştırmasıyla oluşan çamur yüzünden belirsizleşmiş olduğu görüldü. Bazı uzmanlar, otomatik çalışan bir kamera tarafından çekilmiş fotoğrafta görülen cismin cansız olabileceğini savunuyorlar.

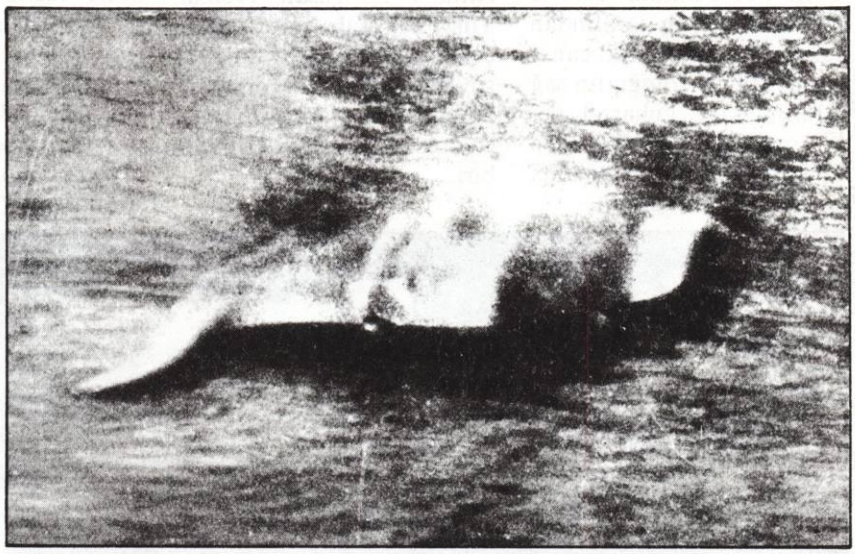

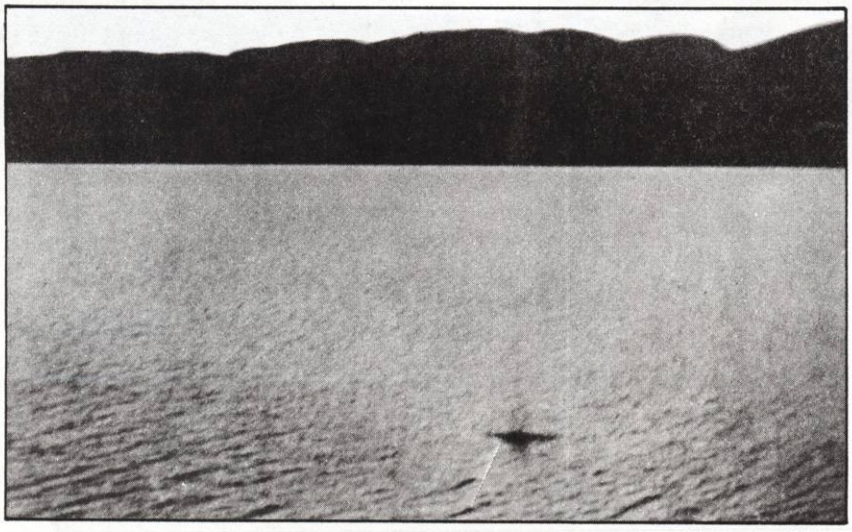

Üstte : 12 Kasım 1933'te **Hugh Gray** tarafından çekilen bu fotoğraf, araştırmacılar için çok şaşırtıcı oldu. Gray, cismin yaklaşık 12 metre uzunlukta olduğunu tahmin ederken onun parlak ve yumuşak, koyu gri bir deriye sahip olduğunu da ileri sürdü. Hugh Gray, canavarı gördüğüne iyice inanıyor. Uzmanlar da fotoğrafın iyice belirsiz oluşunun, bir aldatmaca olmadığının en iyi kanıtı olduğunu savunuyorlar...

Solda: Bu fotoğraf, Sir **Edward Mountain**'ın organize ettiği Loch Ness keşif heyetinin bir üyesi tarafından 13 Temmuz 1934'te çekildi. Canavarın görünümü hakkında verdiği fikir çok az. Fakat Ness gölünde bir tür garip bir yaratığın yaşadığının göstergesi olarak değerlendiriliyor.

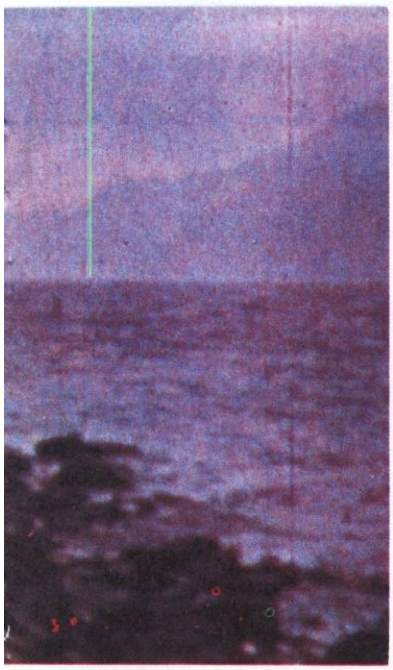

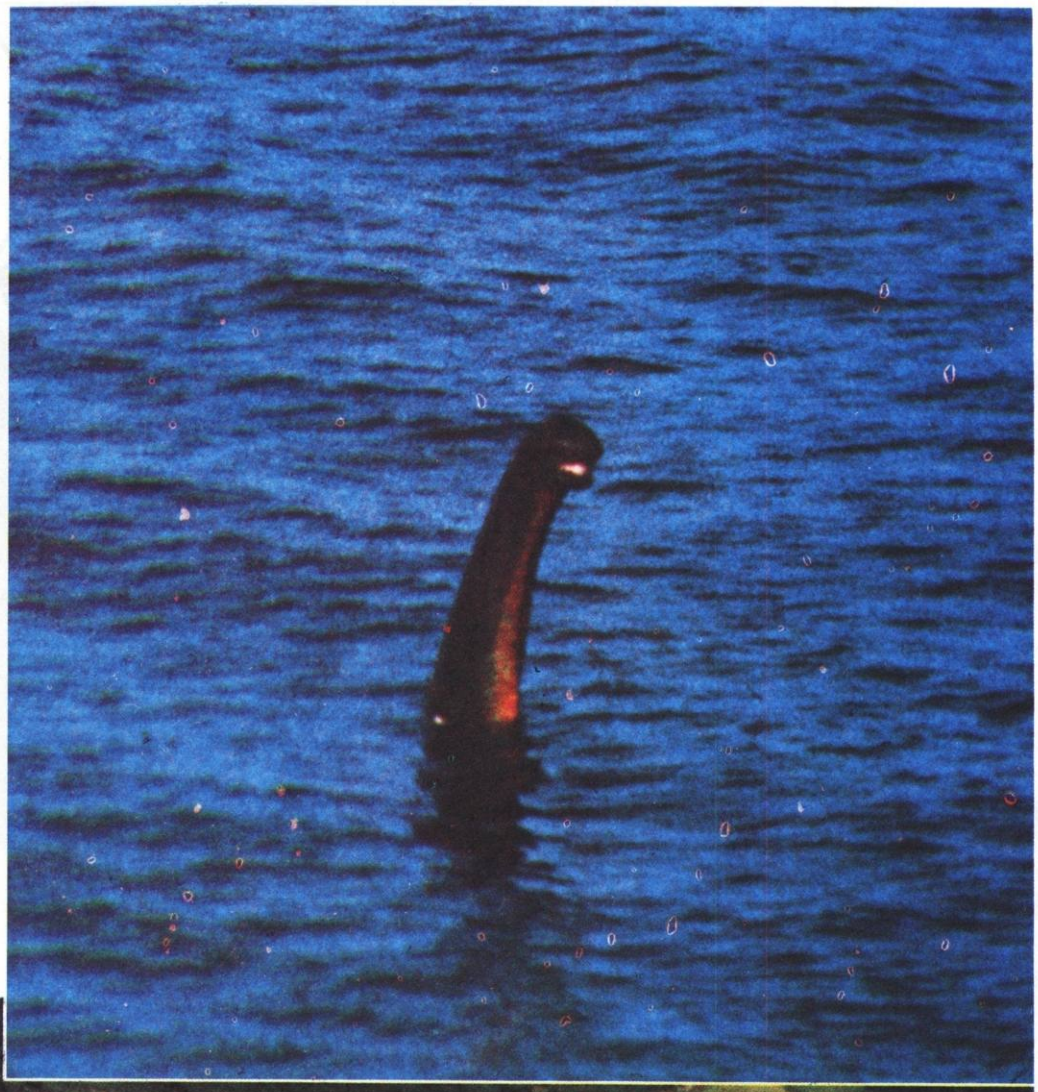

Altta: Bu fotoğraf 3 Eylül 1978'de, öğleden sonra, 14.10'da **Geofrey Watson** tarafından çekilen 8 seriden biridir. 8 fotoğrafın tümü de göl boyunca uzanan bir izi gösteriyor. Loch Ness uzmanları, bunun canavarın yüzerken bıraktığı kendi izi olabileceğini öne sürüyorlar.

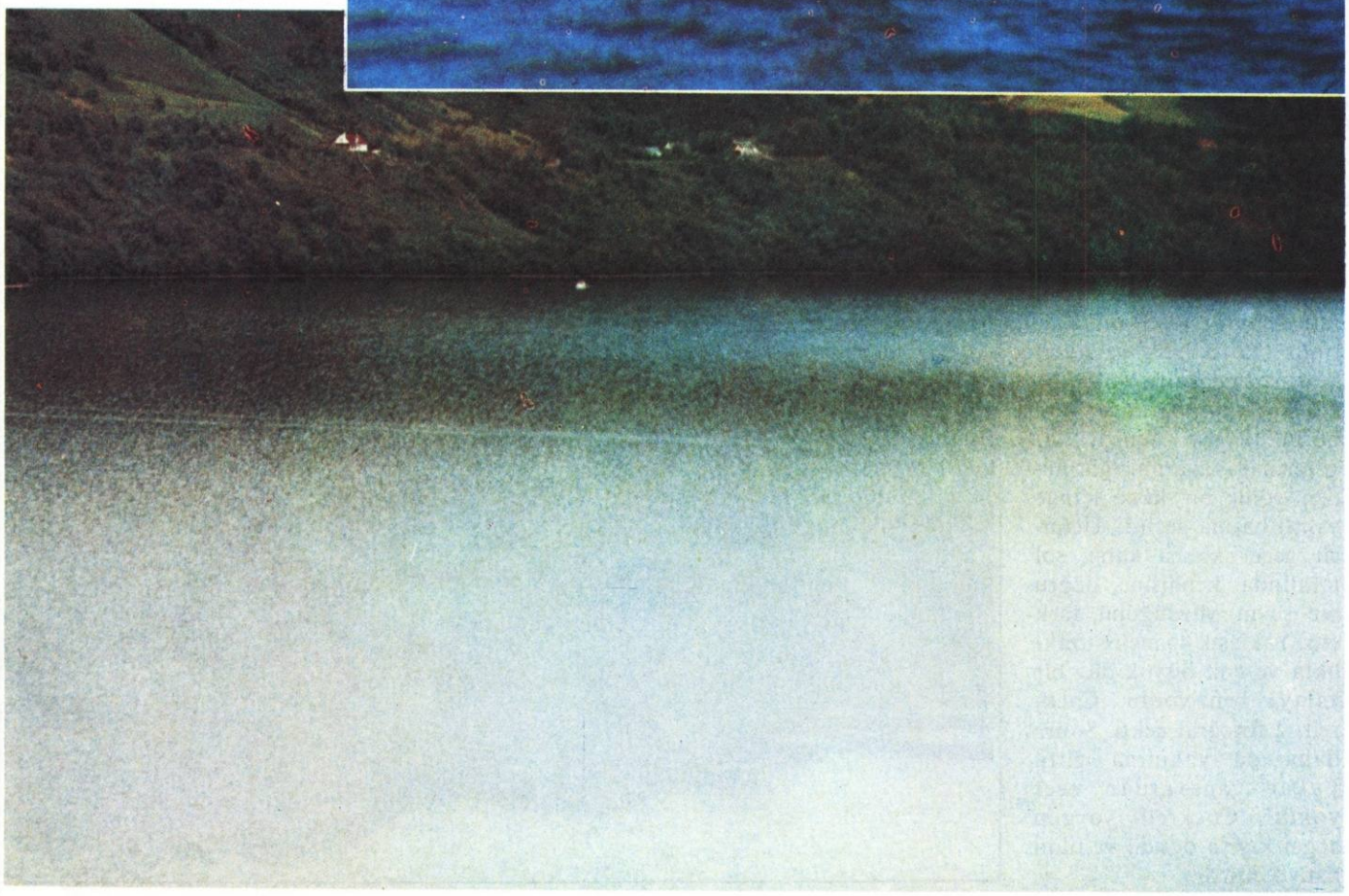

LOCH NESS CANAVARI

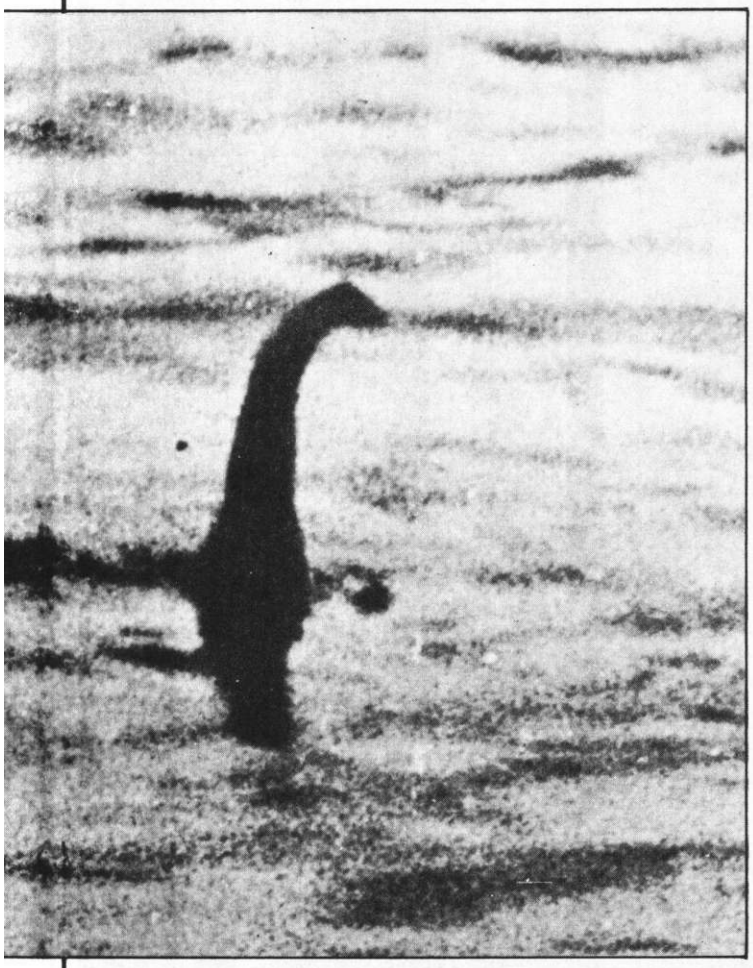

Altta : Bütün Loch Ness fotoğrafları arasında en çok bilineni olan bu fotoğraf, 1 Nisan 1934'te Londralı bir cerrah olan **R. K. Wilson** tarafından çekildi. Boynun sağına doğru suyun yüzeyini delip çıkan katı bir cisim görünüyor. Fotoğrafın sol üst köşesinde canavarın bedeninin su yüzeyinin hemen altında olan kısmının yaratmış olabileceği dalgacıklar var. Bu fotoğrafın bir kuşun baş ve boynunu gösterdiğini de iddia ettiler.

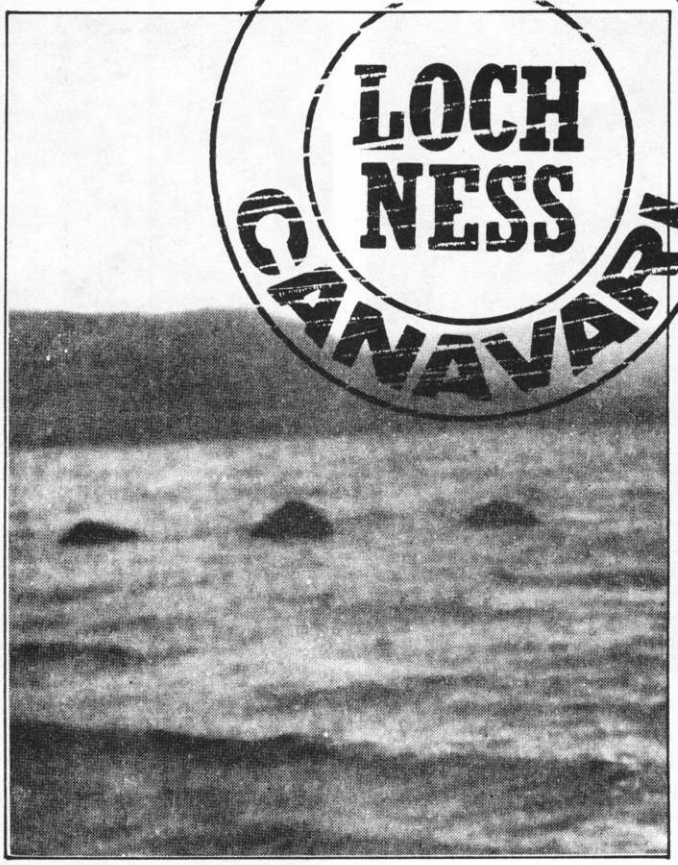

Üstte: Bu fotoğraf, 14 Temmuz 1951'de **Lachlan Stuart** tarafından çekildi. Bir sabah erkenden göle bakan Stuart, motorlu bir gemi olduğunu sandığı yaratığı gördü. Yaratık, bir gemiye oranla çok hızlı hareket ediyor gibiydi. Sonra, aynı hızla ilerleyen 3 tümseğin göründüğünü fark etti. Arada bir görünüp batan baş, bir koyun başını andırıyordu. Yaratık, Stuart'a doğru 45 derece kadar yaklaştı ve o da yaratığın bir kare fotoğrafını çekti. Ön plandaki dalgaların, yaratığı sahile Stuart'ın söylediğinden daha yakın olduğunu gösterdiği öne sürüldü.

Sağda: İnandırıcı görünse bile aslında bu kesinlikle olağandışı bir cismin fotoğrafı değildir. 1958 sonbaharında, Loch Ness canavarı araştırmacılarından olan **H. L. Cockrell,** yaratığı gece görüntülemeyi denedi. İki gecesini canavarı hiç görmeden gölde bir kano içinde yalnız başına geçirdi. Üçüncü gece sabaha karşı, sol tarafında kendisine doğru bir şeyin yüzdüğünü fark etti. Yaklaşık 45 metre uzaklıkta ve çok büyük düz bir kafaya benziyordu. Cockrell, 2 fotoğraf çekti. Sonra daha da yakınına gitti. Fakat canavardan eser yoktu! Cockrell yorgun argın kıyıya döndü ve filmi banyo ettirdi.

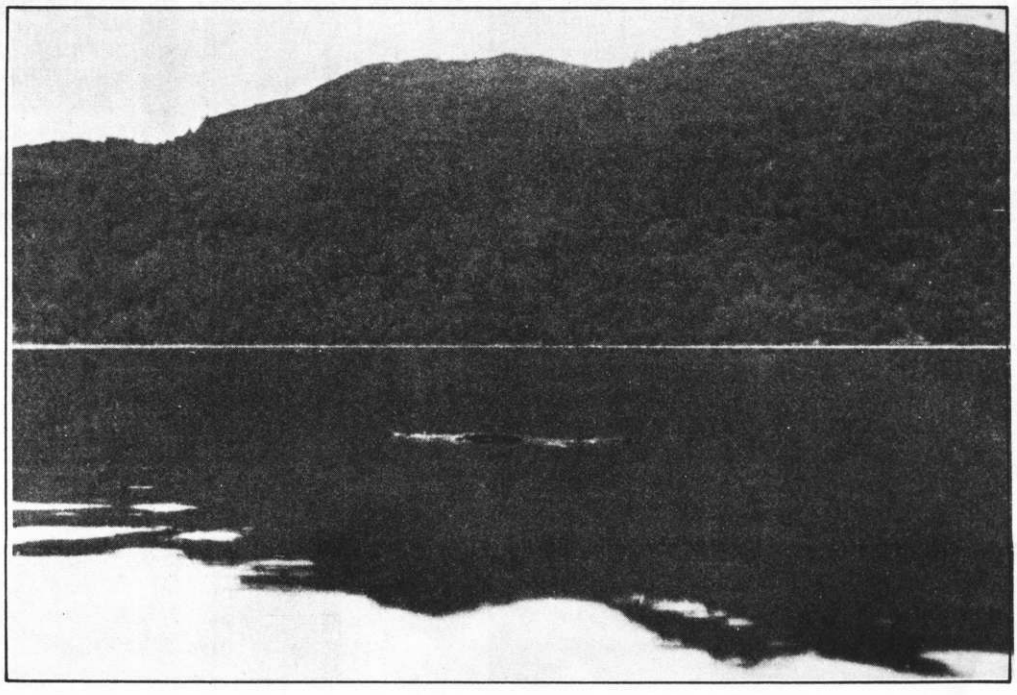

kitabını yayınladı.

Bu kitapta piramitlerin, insanlardan çok Tanrılarla ilgili olduğu iddiası yer alıyordu.

Dünyanın çapı

Büyük Piramit'le ilgilenenlerden biri de, İngiliz Matematikçi **John Taylor**'dı. Taylor, özellikle Büyük Piramit üzerinde çalıştı. Çünkü bu yapının oranları çok ilginçti.

Taylor, eski Mısırlıların bazı gerçekleri belirtmek için Büyük Piramit'i yapmış olduklarına inandı.

Mısırlılar, bulduklarının sonradan unutulacağını düşünüyorlardı Bu yüzden bildiklerini, onları anlayacak bilgi düzeyinde bir nesil gelinceye kadar gizlemek istediler. Bu bilgiler arasında dünyanın çapı da vardı.

Taylor, Büyük Piramit'e dayanarak yaptığı hesapta, dünyanın çapının 12.625.60 kilometre olduğunu buldu. Günümüzde yapılan teknik ölçümler de aynı sonucu vermektedir.

Tanrılar sakladı

İskoçyalı Gökbilim Uzmanı **Charles Piazzi Smyth, "Büyük Piramitteki Mirasımız"** adıyla 1864'te bir kitap yayımladı. O da, bazı uzunluk ölçülerinin Büyük Piramit'te saklandığına inanıyordu. Bu ölçülerin, Fransızların metre sistemi değil, İngilizlerin kullandıkları ölçü sistemi olduğunu savundu.

Büyük Piramit'i yapanların kullandıkları birimi, Mısırlıların yeryüzünün kutup ekseni konusunda bildiklerinden çıkardıklarını gösterdi. Bu birime "Piramit İnç" adını verdi. 1 piramit inç, 1.00099 İngiliz inçine eşitti. (1 inç = 2,54 cm)

Pi sayısı

Piazzi Smyth, henüz Büyük Piramit'i gidip görmemişti. Yaptığı incelemelerinde çıkan ölçülerin tekrar tekrar ortalamalarını aldı.

Sonunda, piramidin kaidesinin her kenarının 232.81 m ve yüksekliğinin 148.21 m olması gerektiğine karar verdi.

Daha sonra, bu yeni ve çok kesin sayıları kullandı, yeni hesaplar yaptı. Büyük Piramit'in yüksekliğinin, kaidesinin iki katına oranının 1:3.14159 olduğunu buldu. Bu da *pi* sayısına, yani bir dairenin çapının, çevresine oranına eşitti.

Sahte dinler

1924'te İngiliz Mühendis **David Davidson, "Büyük Piramit: Tanrısal Bildiri"** adlı kitabıyla öteki araştırmacıları izledi. Davidson'a göre, Büyük Piramit başka konuların yanı sıra, yerçekimi yasası gibi bilimsel gerçekleri de içeriyordu.

Bu arada, araştırmacı **Adam Rutherford,** piramitleri inceleyen 4 ciltlik kitap yazdı. Daha sonra, İngiliz Piramitler Bilimi Kurumu'nun kurucusu ve başkanı oldu. 1974' te ölümüne kadar bu görevde kaldı.

Rutherford, Büyük Piramit konusunda şunları yazıyordu:

"Büyük Piramit, evrensel olarak incelendiğinde ve tam tamına anlaşıldığında, sahte dinler ve yanlış kuramlar ortadan kalkacaktır. Gerçek dinle gerçek bilimin uyum içinde olduğu görülecektir."

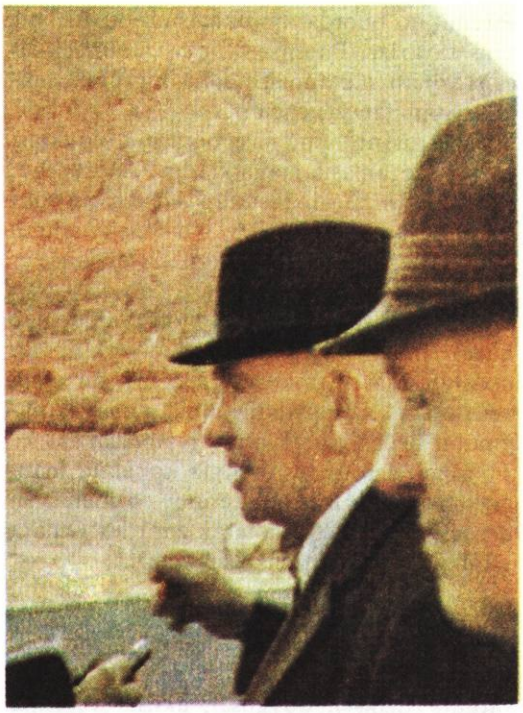

Piramitler Bilimi Kurumu' nun kurucusu Adam Rutherford, 4 Şubat 1974' te, ölümünden kısa bir süre önce Büyük Piramit'i geziyor (sağda).

19. yy'da Krallık Gökbilim Uzmanı İskoçyalı Charles Piazzi Smyth'in 'Büyük Piramit'teki Mirasımız' adlı kitabından bir gravür. Resimde Büyük Piramit'in sütunlu büyük geçidinde meşaleler taşıyan Mısırlıların tören alayı görülüyor (altta sağda).

Rutherford, kitabının baş sayfasına Büyük Piramit'in içinin planını bastırmıştı. Her yıl için 1 piramit inçini ölçek olarak aldı. Çağların kronolojisini ölçtü. Örnek olarak, yaptığı şemada sütunlu büyük geçidin tepe basamağının arkasını 1914 yılı olarak kabul etti. Buradan, İsa'nın ve Azizlerin saltanatlarının son bin yılının 1979'da sona ereceğini hesapladı.

Büyük Piramit'in yeri

Büyük Piramit'le ilgilenenler, birçok görüşler ortaya attılar. Piramit 30 derece kuzey enleminin çok yakınındaydı. Tam olarak, ekvatorla kuzey kutbu arasındaki uzaklığın üçte birine denk gelen yerde inşa edilmişti.

Ayrıca, 30 derece doğu boylamına da çok yakındı. Bu enlem ve boylam çizgilerinin arasında kalan alanda bulunan Büyük Piramit, dünya üzerinde yerleşime elverişli bir merkezi belirtiyordu.

Piramit, pürüzsüzce yontulmuş taşlardan yapılmıştı. Eski Mısırlılar, piramidin duvarlarına vuran güneş ışığının yansımalarından saat ve gün hesabı yaparlardı.

Büyük Piramit yapıldığında, İnen Koridor, Kutupyıldızı'nın gökteki en alt konumuyla aynı düzeydeydi. Bütün yapım evrelerinde 5 rakamının geçmesiyse, bir rastlantı değildir. Piramidin her kenarının uzunluğu "kutsal dirsek" (1 dirsek = 0,444 m) ölçüsüyle bir yılın günlerinin sayısı olan 365'e eşitti.

Şans olabilir mi?

Bu konuların esrarlı biçimde yorumlanmasına karşı çıkan kişiler, Mısır'ın ve Büyük

Piramit'in burada bulunmasını büyük bir şans sayarlar. Piramidin ön yüzünün bakacağı yönün saptanmasındaki doğruluk, teknik bakımdan şaşırtıcıdır.

Mısırlıların bunu nasıl başarmış oldukları bugün de anlaşılamamaktadır. Ancak, bu, yalnızca güneşin doğuşunun ve batışının yönlerini de belirtebilir. Dev gibi büyük güneş saatleri ve takvimleri hakkındaki düşünceler yalnızca birer varsayımdır.

Büyük Piramit'in yapıldığı dönemde kutba böyle yakın bir yıldız yoktu. Bu nedenle, Mısırlılar koridora belirli bir eğim verirlerken Kutupyıldızı'nın kutba yakınlığını bir neden olarak almış olamazlar.

Mucizelere ve esrarengiz konulara inanmayanlar, Mısır piramitlerinde çözülemeyen her şeyi, bir şans eseri olarak görürler. Onlara göre bir neden aramak gerekmez...

Dört yanından tırmandılar

Evrensel Zafer Kilisesi için Büyük Piramit, var olmanın esrarını temsil eder. Onlara göre, varlıkta fiziksel, duygusal, akılsal ve ruha dayalı 4 tabaka bulunur.

Piramidin merkezi insanın yüreğini temsil eder. Tepesi ise, insanda olmayan üçüncü gözdür. Büyük Piramit'in zirvesine konacak olan kapak taşıysa, her şeyi gören gözdür.

Kilisenin üyeleri, Mısır'a giderek, belirli bir noktayı araştırmaya giriştiler. Onlara göre, bu noktada insanın varlığı çok etkin oluyordu. Sanki insan kendini aşıyordu. 1972'de **Mark** ve **Elizabeth Prophet** ile kilisenin çok sayıda başka üyesi, Mısır'da bunu yaşadıklarını iddia ettiler.

Ayrıca, Büyük Piramit'in 4 yanına tırmandılar. Gün doğarken tepesinde buluştular. Buraya solmayan türde bir çiçek bıraktılar. Bu çiçeği Amerika'dan, Colorado Springs'ten getirmişlerdi...

Piramitte balayı

Büyük Piramit'in içinde yaşayan varlıkları bulanların sayısı az değildir. 1903'te **Aleister Crowley,** ilk karısı **Rose Edith** ile balayında firavunun odasında bir gece geçirdi.

Tek bir mumun ışığında dua okumaya başladı. İtiraflarında yazdığına göre, çok geçmeden bütün oda astral ışıkla aydınlandı. Bunun üzerine mumu söndürdü.

Gizli geçitler

1930 dolaylarında **Paul Brunton,** Büyük Piramit'te bir gece geçirdi. Kendisini hazırlamak için 3 gün oruç tuttu. İçeri girdiğinde kapı üzerinden kilitlendi.

Firavunun odasına giden dik sütunlu geçitlerden geçti. Lahtin yanına oturdu. Işığı söndürdü. **"Gizemli Mısır'da Bir Araştırma"** adlı kitabında anlattığı öyküye göre, karanlıkta dolaşan korkunç doğa güçlerini fark etti.

İddiasına göre, iyi niyetli varlıklar geldiler. Eski Mısır rahiplerinin gösterişli giysilerini giymişlerdi. Piramidin gizli geçitlerini gezmesi için yol gösterdiler. Sonunda kendine geldiğinde her taraf zifir gibi karanlıktı. Oysa aradan yalnızca bir iki saat geçmişti.

Karısıyla birlikte Büyük Piramit'te firavunun odasında bir gece kalan, doğaüstü güçlerle uğraşan Aleister Crowley (üstte). Crowley, odanın astral ışıkla aydınlanması üzerine, elindeki kitabı mum olmaksızın da okuyabildiğini ileri sürdü.

Rutherford'un, Büyük Piramit'in içini gösteren çizelgesi. Her yıl için piramit inçini kullanarak, çağların kronolojisinin nasıl ölçüleceğini gösteriyor (altta).

Piramit biçimli kilise

Texas'taki Houston Hıristiyan Birliği, Mısır piramitleriyle ilgilendi. Büyük Piramit'in küçük ölçüde bir modelini yaptı. Modelin yüksekliği 22.8 metreydi. Piramit biçimi, bir kilise için de uygundu.

Ancak, bu birliğin papazlarından **John D. Rankin,** düşünde, piramit şeklinde evler gördü. Bunun üzerine halkı piramit biçimli evler yapmamaları için uyardı. Bu tür yapıların ürettikleri ruhsal enerjinin istenmeyen etkiler yaratacağını düşünüyordu.

Her derde deva

Piramit gücünün çeşitli yönleri başka kişiler tarafından da incelendi. Model olarak yapılmış bir piramidin ister üzeri kapatılmış olsun, isterse bir yapı iskeleti halinde olsun, içinde neler olabileceği hakkında çok sayıda iddialar ortaya atıldı. Piramit biçimi yapıların içinde olmayan yoktu: Boşalan piller yeniden doluyor, su tatlılaşıyor, yiyecekler uzun süre bozulmadan durabiliyor, tohumlar daha çabuk filizleniyor, evcil hayvanlar sıhhat kazanıyor, salon bitkileri uzun süre dayanıyor, kristaller alışılmadık biçimler alıyor, yaramaz çocuklar sakinleştiriliyor, âdet krampları azalıyor, meditasyonda daha iyi konsantre olunuyor, insan zekâsı keskinleşiyor, cinsel dürtüler artıyor...

Kahveyi tatlılaştırıyor
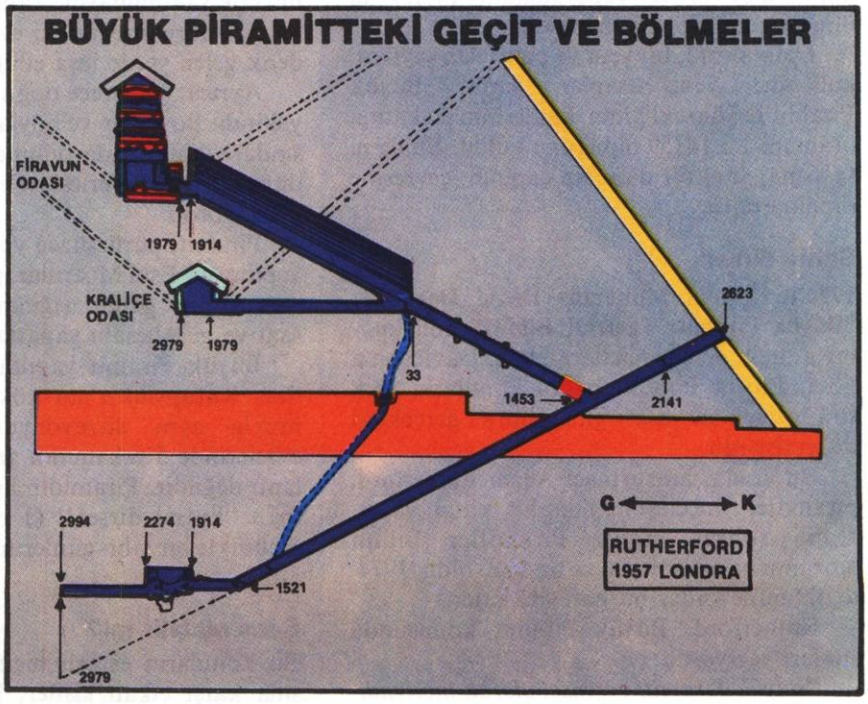
Bu iddiaları ileri sürenler, piramidin gücünün gerçekliğine inananlardı. Daha kuşkucu olan başka kişilerse, bir kenara bırakılan kuru pillerde daha yüksek bir voltajın kendiliğinden birikeceğini ileri sürdüler. Bu tür olaylarda varılan yargılar kişiseldi. Ayrıca da kanıtlanmaları güçtü. Araştırmacı **Bill Kerrell** ile **Kathy Groggin,** 1975'te yayınladıkları **Piramit**